

LIAHONA

LIAHONA

PÅ OMSLAGET

På forsiden: Atsuko Yamashita, der er presidentinde for Unge Piger i Maebaru Ward i Fukuoka Stov i Japan. Bagsiden: Den historiske buddhisthelligdom Kinkaku-ji i Kyoto i Japan (foto: Don L. Searle).

LILLE LIAHONAS OMSLAG
Præsident Gordon B. Hinckley
som dreng.

SE SIDE 2

ARTIKLER

- 2 **BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB:** »SE JERES SMÅ«
PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY
- 18 **SIDSTE DAGES HELLIGE RØSTER:** »LAD SÅ FØLGERNE KOMME«
SANDFÆLDEN GARY M. JOHNSON
I HANS HULE HÅND EMMA ERNESTINA SÁNCHEZ SÁNCHEZ
JEG GAV AFKALD PÅ MINE AFGUDER MANUEL J. ROSARIO
- 25 **BESØGLÆRERINDEBUDSKABET:** »SÅ JEG KAN HELBREDE JER«
- 26 **ET SIDSTE DAGES VIDNESBYRD OM SANDHEDEN AF BIBELEN**
REX C. REEVE JUN.
- 38 **JAPAN: LYSET SPREDES I ØSTEN** DON L. SEARLE
- 48 **SÅDAN ANVENDER DU LIAHONA FOR MARTS 2001**

ISÆR FOR UNGE

- 8 **ÆRENS ARM** GORDON SWENSEN
- 10 **GØR HVAD ER RET** ÆLDSTE RICHARD G. SCOTT
- 24 **PLAKAT: GØR DIG SELV NYTTIG**
- 34 **JEG SÅ MIG ALDRIG TILBAGE** CAMERON MCCOY

LILLE LIAHONA

- 2 **FÆLLESTID: VOR HIMMELSKÉ FADER FORBEREDER PROFETEN**
DIANE S. NICHOLS
- 4 **FRA VEN TIL VEN: ÆLDSTE DUANE B. GERRARD**
- 6 **FIKTION: ROBS NYE ORD** PATRICIA R. ROPER
- 9 **JEG PRØVER AT VÆRE SOM JESUS: MEDLEMSMISSIONÆR**
MONAHRA L. DE Q. FREITAS
- 10 **HISTORIER FRA DET NYE TESTAMENTE: KVINDEN VED BRØNDEN;
EMBEDSMANDENS SØN; DE VREDE FOLK I NAZARET**
- 16 **BARE FOR SJOV: PROFETER OG PROFETIER** LOIS T. BARRTHOLOMEW

SE LILLE LIAHONA, SIDE 4

SE SIDE 18

SE SIDE 34

»Se jeres små«

**»Hvis I ikke vender
om og bliver som børn,
kommer I slet ikke ind
i Himmeriget.«**

Præsident Gordon B. Hinckley

Min hustru og jeg tog engang nogle af vore børnebørn med i cirkus. Jeg var mere interesseret i at betragte dem og mange andre på deres alder, end i at se på manden på den flyvende trapez. Jeg så med forundring på dem, mens de skiftevis lo og stirrede med vidtåbne øjne på det spændende, der udspandt sig foran dem. Jeg funderede over børnenes mirakel, for det er børnene, der er verdens konstante fornyelse af liv og formål. Da jeg betragtede deres intense interesse selv i de omgivelser, gik mine tanker til den smukke og gribende scene, som findes beskrevet i Tredje Nephi, hvor den opstandne Herre tog de små børn i sine arme og græd, mens han velsignede dem og sagde til folket: »Se jeres små« (3 Nephi 17:23).

Det er så tydeligt, at verdens store godhed og forfærdelige ondskab er den søde og den bitre frugt af gårsdagens børneopdragelse. Sådan som vi opdrager en ny generation, sådan bliver verden om nogle år. Hvis I er bekymret for fremtiden, så tænk over jeres børneopdragelse. Forfatteren til Ordsprogenes bog sagde klogt: »Tilskynd drengen til at følge den vej, han skal gå, selv når han bliver gammel, vil han ikke vige fra den« (Ordsp 22:6).

Da jeg var dreng, boede vi på en frugtplantage om sommeren. Vi dyrkede store mængder ferskner, ja, hele vognlæs af dem. Vores far tog os med til beskæringsdemonstrationer på landbohøjskolen. Hver lørdag i januar og februar tog vi ud til gården og beskær træer. Vi erfarede, at ved at klippe og skære de rigtige steder kunne vi, selv når der lå sne på jorden, og træet virkede dødt,

»Opdrag jeres børn til at have kærlighed til Herren og være gudfrygtige ... lær dem at elske snarere end at frygte jer«

forme det, så solen kunne ramme den frugt, som skulle komme til foråret og sommeren. Vi erfarede, at vi i februar stort set kunne afgøre kvaliteten af den frugt, vi skulle høste til september.

E. T. Sullivan skrev engang disse interessante ord: »Når Gud vil have udrettet et stort værk i denne verden eller rettet op på en stor uret, så gør han det på en usædvanlig måde. Han udløser ikke sine jordskælv eller udslynger sine tordenkiler. I stedet lader han et hjælpeløst barn føde, måske i et fattigt hjem af en mor, som ikke er kendt af verden. Og så indgyder Gud tanken i den mors hjerte, og hun indgyder den i barnets sind. Og så venter Gud. Verdens største kræfter ligger ikke i jordskælv eller tordenkiler. Verdens største kræfter ligger i små børn« (citeret i *The Treasure Chest*, red. Charles L. Wallis, 1965, s. 53).

Og jeg vil gerne indskyde, at disse små børn bliver en kraft til godt eller ondt, alt efter hvordan de bliver opdraget. Herren har entydigt sagt: »Men jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed« (L&P 93:40).

I må undskylde, at jeg påpeger det indlysende, men jeg gør det, fordi det indlysende så ofte bliver overset. Det indlysende omfatter fire vigtige punkter med hensyn til børn: Elsk dem, undervis dem, respekter dem og bed med dem og for dem.

ELSK DEM

Hvor er det barn, der mærker sine forældres hengivenhed, dog lykkeligt og velsignet. Den varme og kærlighed vil bære sød frugt i årene, der kommer. For en stor del er den råhed, der karakteriserer så stor en del af vores samfund, resultatet af den råhed, som børn blev udsat for for mange år siden.

Engang, da jeg traf en af mine barndomsvenner, vældede minderne om vores barndoms kvarter op i mig. Det var et mikrokosmos af verden med mange forskellige mennesker. De var en gruppe med et tæt sammenhold, og jeg tror, vi kendte dem alle. Jeg tror også, at vi elskede dem alle – det vil sige, bortset fra én mand. Her må jeg komme med en tilståelse: På et tidspunkt i min barndom afskyede jeg den mand. Jeg har siden omvendt mig fra den følelse, men når jeg ser tilbage på det, kan jeg igen fornemme min inderlige følelse. Hans sønner var vores venner, men jeg betragtede ham som min fjende. Og hvorfor nu denne stærke antipati? Fordi han pryglede sine sønner med en læderrem eller en kæp, eller hvad han nu ellers havde for hånden, når hans onde vrede blussede op ved den mindste provokation.

Måske havde jeg det på den måde, fordi der i det hjem, som jeg voksede op i, var en far, der ved en eller anden form for stille magi var

i stand til at opdrage sine børn uden brug af afstraffelsesredskaber, skønt de til tider nok havde fortjent det.

Jeg har set frugterne af den nabos temperament dukke op i hans ulykkelige børns liv. Enhver socialrådgiver, enhver vagtlæge på hospitalernes skadestuer, enhver politimand og dommer kan fortælle lignende historier. Det er et tragisk billede af slag, spark, prygl og sågar seksuelle overgreb på små børn. Af samme skuffe er de onde mænd og kvinder, som udnytter børn i pornografisk øjemed.

Ingen mand eller kvinde, der foregiver at følge Kristus eller er et erklæret medlem af hans kirke kan hengive sig til den slags uden at krænke Gud og fornægte hans Søns

lærdomme. Det var Jesus selv, der, mens han fremhævede børns renhed og uskyld, sagde: »... men den, der bringer en af disse små ... til fald, var bedre tjent med at få en møllesten hængt om halsen og blive sænket i havets dyb« (Matt 18:6).

Kan der tænkes en kraftigere fordømmelse af dem, der misbruger børn, end disse ord fra menneskehedens Frelser? Ønsker du, at kærlighedens ånd skal herske i verden? Så begynd inden for dit eget hjem fire vægge. Se jeres små, og se i dem Guds undere, for de er for nylig kommet fra hans nærhed.

Præsident Brigham Young (1801–1877) har engang sagt: »Et barn elsker sin moders smil, men hader hendes vrede blik. Jeg siger til mødrene, at de ikke må lade deres børn beskæftige sig med noget ondt, men samtidig skal de behandle dem med mildhed« (Kirkenes præsidenters lærdomme: Brigham Young, 1997, s. 340).

Han sagde videre: »Opdrag jeres børn til at have kærlighed til

Herren og være gudfrygtige; iagttag deres karakter og deres temperament og behandl dem i overensstemmelse hermed, og tillad aldrig jer selv at irrettesætte dem i verdens stund; lær dem at elske snarere end at frygte jer« (Lærdomme, s. 172).

Selvfølgelig er der brug for disciplin i familien. Men grov disciplin eller brutal disciplin fører ikke til forbedring, men derimod til vrede og bitterhed. Det retter ikke op på noget, men forværrer blot problemet. Det er selvødelæggende. Da Herren i en storslået åbenbaring fremsatte den lederskabs ånd, som skal styre hans kirke, viste han også den ånd, som vore hjem skal ledes ved:

Se jeres små og undervis dem. Jeres eksempel vil mere end noget andet indprente et livsmønster i deres sind.

»Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves ... uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtomhed og uskrømt kærlighed ...

Bed med jeres børn, så de kan lære den kilde til styrke at kende, som altid er til rådighed i nødens stund.

Irettesæt skarpt, når den Helligånd driver dertil, og udvis derefter større kærlighed mod ham, som du har irettesat, at han ikke skal betragte dig som sin fjende;

men at han må erfare, din trofasthed er stærkere end dødens bånd« (L&P 121:41, 43–44).

UNDERVIS DEM

Se jeres små og undervis dem. Jeres eksempel vil mere end noget andet indprente et livsmønster i deres sind. Det er altid interessant at møde gamle venners børn og se deres fædres og mødres livsindstilling i denne nye generation.

Det fortælles, at en gruppe kvinder i det gamle Rom forfængeligt viste hinanden deres smykker. Blandt dem var Cornelia, som var mor til to drenge. En af kvinderne spurgte hende: »Og hvor er så dine smykker?« Som svar pegede Cornelia på sine to sønner og sagde: »De er mine smykker.« Under hendes vejledning og ved at leve op til hendes dyder blev Gaius og Tiberius Gracchus – brødrene Gracchi, som de blev kaldt – to af de mest overbevisende og effektive reformatorer i romerrigets historie. Og så længe de huskes og nævnes, vil den mor, der opdrog dem i overensstemmelse med sin egen livsførelse, også blive husket og lovprist.

Jeg vender tilbage til Brigham Youngs ord: »Lad det konstant ligge jer på sinde, at de børn, som Gud så godhjertet har givet jer, tidligt i deres liv bliver undervist i vigtigheden af Guds orakler og vores religions skønhed og principper, så at de, når de bliver voksne mænd og kvinder, altid kan skatte dem og aldrig fornægte sandheden« (Lærdomme, s. 172).

Jeg ved, at der er forældre, som trods kærlig omsorg og en flittig og trofast indsats for at undervise deres børn, ser dem vælge en anden vej og græder, mens deres vildfarne sønner og døtre bevidst følger en kurs, der kan få tragiske konsekvenser. Jeg har stor sympati med dem, og til dem vil jeg citere Ezekiels ord: »En søn skal ikke bære straffen

for sin faders synd, og en far skal ikke bære straffen for sin søns synd« (Ez 18:20).

Men det er undtagelsen snarere end reglen. Og undtagelsen berettiger ikke os andre til ikke at yde enhver indsats for at udvise kærlighed, være et eksempel og belære om de korrekte principper i vores opdragelse af dem, som Gud har givet os et helligt ansvar for.

RESPEKTÉR DEM

Lad os heller ikke glemme, at vi skal respektere disse, vores små. Fra Guds åbenbarede ord ved vi, at de er Guds børn, ligesom vi er Guds børn, og derfor fortjener den respekt, som kundskaben om det evige princip fordrer. Faktisk har Herren gjort det klart, at medmindre vi udvikler den renhed, den frihed fra sving, den uskyld fra ondskab, kan vi ikke indtræde i hans nærhed. Han erklærede: »Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget« (Matt 18:3).

Channing Pollock skrev engang disse interessante og provokerende ord: »Når vi tænker på barndommen, hvor vi skyede det onde, vil nogle af os nok ønske ... at vi kunne fødes som gamle og blive yngre og renere og mere ukomplerede og uskyldigere, indtil vi til sidst med små børns hvide sjæle kunne lægge os til den evige hvile« («The World's Slow Stain», *Reader's Digest*, juni 1960, s. 77).

BED MED DEM OG FOR DEM

Se jeres små. Bed med dem. Bed for dem og velsign dem. Den verden, som de træder ud i, er en indviklet og hård verden. De løber ind i modgangens voldsomme søgning. De får brug for al den styrke og al den tro, som I kan indgyde dem, mens I endnu har dem omkring jer. Og de får også brug for en større styrke, som kommer fra en højere magt. De skal gøre andet, end bare at glide med strømmen. De skal opløfte verden, og de eneste løfte-stænger, som de har til rådighed, er et eksempel fra deres

eget liv og den overtalelseskraft, som ligger i deres vidnesbyrd og deres kundskab om det, som hører Gud til. De får brug for Herrens hjælp. Bed med dem, mens de er små, så de kan lære den kilde til styrke at kende, som altid er til rådighed i nødens stund.

Jeg elsker at høre børn bede. Jeg nyder at høre forældre bede for deres børn. Jeg ser med ærbødighed på den mand, som med det hellige præstedømmes myndighed lægger sine hænder på sin søns eller datters hoved, når de står over for vigtige beslutninger, og i Herrens navn og under Helligåndens vejledning giver en fars velsignelse.

Hvor meget smukkere ville verden og de samfund, som vi lever i, ikke være, hvis enhver far og mor betragtede deres børn som deres mest dyrebare aktiver, hvis de ledte dem ved deres eksempls magt i venlighed og kærlighed, og hvis de i vanskelige tider velsignede dem med det hellige præstedømmes myndighed, og hvis de betragtede deres børn som deres livs smykker, som gaver fra himlens Gud, som er deres Evige Fader, og opdrog dem med ægte hengivenhed i Herrens tugt og formaning.

Som den forudms profet Esajas sagde: »Alle dine sønner skal være oplært af Herren, dine sønner får stor lykke« (Es 54:13). Og dertil vil jeg tilføje: »Og stor skal også deres fædres og mødres fred og lykke være.«

Jeg beder ydmygt om den fred på vegne af alle børn og alle fædre og mødre. □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Herren har sagt: »Men jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed« (L&P 93:40).

2. For at gøre det skal vi:

- Elske små børn.
- Undervise små børn ved vores eksempel.
- Respektere små børn som Guds børn, ligesom vi selv er.
- Bede med og for små børn.

ÆRENS ARM

Gordon Swensen

DET VIRKELIGE RESULTAT AF DEN VOLLEYBALLKAMP VAR, AT JEG LÆRTE AT FORSTÅ VÆRDEN AF ÆRLIGHED

Mange af mine erindringer fra min tid som femårig består af volleyballnet, bonevoks på gymnastikgulve, dommerfløjt og hastigt nedskrevne spillerlister. Min far var træner for et hold unge volleyballspillere i vores ward. Jeg var hans »assistent«.

Min far belærte spillerne om principperne hårdt arbejde, korpsånd, ærlighed, tillid til sig selv og andre, målsætning, udholdenhed og ofre. Der var bøn inden hver kamp, træning kl. 5 hver lørdag morgen og hygge med is hjemme hos os.

Noget af det vigtigste, som jeg lærte af min far og hans spillere var ærlighed. Når en spiller uforvarende kom til at røre ved nettet eller fejlede en aflevering, lærte min far dem, at det var vigtigt, at spilleren selv tilkendegav sin fejl med en oprakt hånd. Den lektie gjorde et varigt indtryk ikke blot på holdets medlemmer, men også på en femårig »hjælpetræner«.

Vores hold havde haft det svært i begyndelsen. Men da der blev afholdt mesterskaber, stillede vi op. Da det var tid til finalen, gav de fire år, som holdet havde spillet sammen, bonus. Kun en enkelt kamp stod mellem os og mesterskabet.

Der herskede en begejstret stemning ved finalekampen. Masser af mennesker kom for at overvære kampen. Jeg indtog min plads ved siden af far, da hornet gav signal til, at kampen skulle begynde.

Jeg husker ikke meget af kampen, men jeg husker afslutningen. Publikum jublede, da fars hold scorede det afgørende point. Deltagere og tilskuere strømmede ind på banen. Brent, en stor og dygtig spiller på vores hold, havde scoret det afgørende point med et solidt slag. Brent havde slået så hårdt til bolden, at end ikke den erfarne dommer havde bemærket, at hans finger havde rørt nettet. Det var et fejltrin, der let kunne have været glemt. Men midt i begejstringen hævdede Brent langsomt sin hånd.

Holdene samledes igen, tilskuerne indtog deres pladser, og kampen fortsatte. Kort efter var kampen forbi, og fars hold havde erobret det mesterskab, de havde arbejdet hen imod gennem fire år. De kunne glæde sig over ikke alene at have vundet, men også have gjort det på ærlig vis.

Der er gået mange år, siden dengang jeg løb efter bolde for far og hans spillere. Men erindringen om en træner, der belærte sit hold om betydningen af ærlighed, står stadig prentet i min hukommelse. Fra min lave øjenhøjde virkede alle høje den gang. Men i mine – og alle andres – øjne virkede Brent dog højest af alle. □

Gordon Swensen er medlem af Eastridge 8. Ward i Eastridge Stav i Draper i Utah.

LYKKE I DETTE LIV OG I EVIGHEDEN AFHÆNGER AF,
AT I TRÆFFER KORREKTE BESLUTNINGER OG HOLDER
FAST VED DEM

Gør hvad

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

Fra en CES-fireside på Brigham Young University den 3. marts 1996.

Jeg ved, at de fleste af jer er fast besluttet på at gøre det rette. I har i hjertet haft et ønske om at leve værdigt, uanset hvad andre måtte sige. Jeg taler også til andre, der ønsker at have det ønske. I tilhører den bedste generation, som er kommet til jorden. I har forberedt jer godt i forudtillværelsen og er blevet udvalgt til at komme frem i denne enestående vigtige tid i vor himmelske Faders plan. Jeg er meget bevæget ved at være i jeres nærhed. Jeg er klar over, at størstedelen af jer ikke har den ringeste anelse om, hvor dygtige, ædle og vidunderlige I er.

Jeg har bedt meget om, funderet over og arbejdet på dette budskab, fordi enhver af jer er en enestående datter eller søn af vor Fader i Himlen, og jeg ønsker at hjælpe jer. Lige fra begyndelsen følte jeg mig stærkt tilskyndet til at tale om, hvordan I kan gøre jeres ædle drømme og ambitioner til virkelighed. Jeg er sikker på, at enhver af jer har dyrebare drømme om, hvordan I ønsker, at jeres liv skal være. Eftersom jeg er vandret foran jer ned af livets sti, har jeg erfaret, at skønt der er stadig større udfordringer langs vejen, er livet for det meste smukt. Når I fortsætter med at udvise tro på Mesteren og er lydige mod hans bud, modtager I vidunderlige velsignelser. Nogle af de velsignelser har I drømt om. Andre af de velsignelser, som han har planlagt til jer, overgår alt, hvad I nu kan forestille jer. Det er mit inderlige ønske at

hjælpe jer til at leve på en sådan måde, at jeres værdige drømme kan blive til virkelighed.

Jeg har kæmpet med forskellige måder at formidle principper, som jeg ved kan hjælpe jer meget, hvis I vil forstå og anvende dem. Jeg indså, at jeg ikke på tilfredsstillende vis kunne give udtryk for det, som jeg ved er sandt. Så omslutedes jeg af en fred. Jeg følte, at hvis jeg gør mit bedste, når jeg taler til jer, og I lytter med et åbent sind og hjerte, med fast forsæt og tro på Herren, så betyder det ikke så meget, hvad jeg siger. I vil modtage indtryk, som er skræddersyet til netop jeres individuelle behov. Når I nedskriver de indtryk og følger dem, bliver de retningslinjer for jeres liv og en hjælp til at indfri jeres retfærdige drømme.

I befinder jer på et tidspunkt i livet, hvor mange afgørende beslutninger skal træffes, og I er forståelig nok usikre på, om I er i stand til at træffe dem. I lever i en verden, hvor det bliver stedse vanskeligere at sikre, at jeres værdige drømme og ambitioner kan indfries ved at undgå de fælder og fristelser, som Satan anbringer på jeres vej for at knuse jer. I tvivler måske på jeres eget selvværd. I vil gerne accepteres. I har spørgsmål med hensyn til fremtiden og hvordan I skal knytte ægte og varige venskaber. I ønsker at finde en evig ledsager, som har samme inderlige ønske om at leve værdigt og udrette meget godt i dette liv. Mange af jer vil gerne vide om den, som I nærer stadig stærkere følelser for, skal være jeres evige ledsager. Men I er ikke sikre på jeres evne til at

er ret

afgøre det. I udvikler jer i åndelig disciplin – det vil sige jeres evne til at skelne Åndens tilskyndelser og følge dem. Med tiden vil den evne øges og styrkes, indtil det bliver lettere og lettere automatisk at gøre det rette. I har opbygget et skjold mod fristelser. Men nu, mens I udvikler åndelig disciplin, skal I være omhyggelige med at undgå valg, der fører jer bort fra lykkens vej.

Jeg har personligt erfaret, hvordan det at blive hjulpet til at træffe den rette beslutning på et kritisk tidspunkt kan velsigne hele ens liv. Jeg har også, fordi jeg har arbejdet med mennesker, som har truffet forkerte beslutninger, set, hvor ødelæggende det kan være for resten af deres liv. Det er min hensigt at give jer forslag til, hvordan I kan sikre jer, at I træffer de rigtige valg. Jeg vil fortælle jer om fire personlige oplevelser, som lærte mig vigtige lektier, og det er mit oprigtige ønske at hjælpe jer til at få selvtillid nok til at træffe rigtige valg livet igennem. Derefter vil jeg vise jer, hvordan Satan arbejder, så I kan være bedre beredt til at undgå de faldgruber, som han anbringer på jeres vej.

Da jeg gik på college, nød jeg det privilegium at blive optaget i en meget anset ingeniørforening. Da jeg deltog i optagelsesceremonien, så jeg, at alle drak. Jeg bad om en sodavand og blev rakt et glas. Da jeg førte det op til munden, kunne jeg lugte spiritus. Jeg så mig omkring i lokalet. Alles øjne var rettet mod mig. Det var fagfolk, som lige havde vist mig en stor ære. Skulle jeg lade, som om jeg drak, så jeg ikke sårede dem? Nej. Jeg satte glasset

fra mig og opdagede så, at tre andre kandidater også satte deres glas fra sig. Gør hvad er ret, så vil andre følge jeres eksempel. Hver gang I træffer et rigtigt valg trods mulig kritik, opbygger I en styrke, der gør det lettere at vælge det rette næste gang. Det omvendte gør sig også gældende. Det udnytter Satan.

En sommer, mens jeg var teenager, arbejdede jeg på en østersskude ud for Long Island i New York for at tjene penge til min uddannelse. De øvrige besætningsmedlemmer var erfarne østersfiskere, der var hærdet af det barske vintervejr, hvor de tilbragte det meste af deres tid med at kæmpe mod det iskolde ocean og den bidende vind for at sikre deres fangst. Jeg var en gåde for dem, lettere at mistro end at forstå. De skyede mig som en firmaspion, og senere som en skør knægt, der ikke forstod, hvad det ville sige, at være en mand. Senere blev jeg bedre til mine pligter og forsøgte at knytte venskaber. De tilbød at gøre mig til »en rigtig mand« ved at tage mig med ud på nattesjov. Jeg takkede høfligt nej tak, og den spændte stemning blev værre.

Sommervejret var smukt, og havet var pragtfuldt. Vores opgaver var forholdsvis enkle og bestod i at flytte mindre østers til fjernere dele af sundet, hvor næringsstofferne øgede deres vækst og forbedrede deres smag. Bortset fra når en østerskraber kastede sin last ud på dækket og udløste en intens aktivitet, havde vi meget tid til at tænke over tingene. Mens mine skibskammerater slumrede ved siden af deres skovle, læste og overvejede jeg Mormons Bogs indhold. Jeg kan ikke på passende vis beskrive den stærke åndelige opvågning, som skete i mig på grund af de ugers studium af Mormons Bog under ganske usædvanlige omstændigheder.

Vi sov i konvolutlignende køjer, der var klemt inde i det begrænsede område mellem skibets dieselmotor og skroget. En aften, hvor vi lå ved kajen, gik jeg tidligt i seng, fordi nogle af besætningen havde planlagt ugudelige aktiviteter til lands. Jeg blev pludselig rusket vågen af en stærk hånd, som tilhørte min skibskammerat Toddy, en ren kæmpe. Han viftede mig om næsen med en stor hammer, og hans ånde stank af spiritus. Lamslået blev jeg klar over, at jeg ikke kunne slippe fra ham. Jeg troede, at det var sket med mig. Så hørte jeg, hvad det var, han råbte: »Scotty, tag dine svømmefødder og din maske. Der er røget en mand over bord, og du kan redde ham.«

Den nat lærte jeg en lektie, som jeg aldrig har glemt. Udadtil latterliggjorde besætningen mig, men inderst inde respekterede de mig for mine standarder. Den tillid, som udsprang af den viden, gjorde det muligt for mig at hjælpe tre af dem med alvorlige personlige problemer.

Jeg ved, at I vil opleve samme reaktion, hvis I konstant vælger at efterleve jeres principper. I skaber jer et ry. Når I gør det klart, at I ikke vil

vige fra jeres standarder, vil I blive ledt til andre mennesker som jer selv, og andres kritik vil blive mindre voldsom. Ofte ønsker dem, der udadtil håner jer for jeres standarder, ikke at I skal svigte jeres standarder. De har brug for jeres gode eksempel. Hvadenten det betyder, at I må vende ryggen til en sjofel vits, nægte at se en underlødige film eller forlade en fest, der er ved at udvikle sig i en gal retning, så gælder det om at vise jeres standarder for andre ved stille at træffe de rette valg, når fristelserne dukker op. En afgørende, rigtig beslutning, som træffes en gang for alle og derefter fastholdes, kan spare jer for mange sorger. Så kan I bruge jeres energi på at holde fast ved jeres beslutning, snarere end at skulle slås med den samme udfordring igen

Jeg blev pludselig rusket vågen af Toddy, en ren kæmpe. Han viftede mig om næsen med en hammer, og hans ånde stank af spiritus.

og igen. Og I vil også i høj grad mindske sandsynligheden for, at I bliver overvældet af fristelsen.

Jeg voksede op i et hjem, hvor min far ikke var medlem af Kirken, og min mor var mindre aktiv. Det ændrede sig senere, og de tilbragte meget af deres liv som tempeltjenere. Med den baggrund vidste jeg ikke ret meget om Kirken, selv om jeg troede, at jeg gjorde det. Da jeg var næsten færdig på universitetet, førte Herren en engel ind i mit liv. Hendes navn var Jeanene Watkins. Hun var en smuk pige. Det tog lang tid, før jeg kunne invitere hende ud, fordi så mange andre også havde øje for hendes vidunderlige egenskaber. Da vi begyndte at gå ud sammen, opdagede jeg, at hun var alt det, som jeg havde drømt om at finde. Jeg forelskede mig fuldstændig i hende. Jeg kunne mærke, at hun også nærrede dybe følelser for mig. En aften, hvor vi talte om fremtiden, flettede hun omhyggeligt en vigtig bemærkning ind i samtalen. Hun sagde: »Når jeg gifter mig, skal det være i templet med en hjemvendt missionær.« Jeg kan ikke huske, hvad hun ellers sagde. Jeg havde ikke tænkt særligt over en mission, og jeg forstod ikke meget om tempelægteskaber. Jeg gik hjem og kunne ikke tænke på andet. Jeg fik ikke udrettet noget på universitetet næste dag. Kort efter sad jeg på biskoppens kontor, efter at have bedt angående betydningen af en mission. Jeanene og jeg tog begge på mission, og da vi vendte tilbage, blev vi beseglet i templet. Meget senere blev jeg klar over, at hun ville have forladt mig, hvis jeg ikke havde truffet de rigtige valg. Det, at Jeanene var modig nok til at stå fast ved sin drøm om et tempelægteskab med en hjemvendt missionær, på trods af sin kærlighed til mig, fik afgørende betydning for vores samliv. Jeg vil aldrig kunne takke hende nok for ikke at gå på kompromis med sine retfærdige drømme.

Jeres beslutninger er som skiftespor på en jernbane. De afgør, hvor I ender i dette liv. Når I konstant træffer de rette valg, bliver I lykkeligst, opnår den største personlige vækst og får det mest produktive liv. Når I træffer de forkerte valg, opdager I måske, at I ender et helt andet

sted, end der hvor I gerne ville. Skønt omvendelsen kan hjælpe en tilbage, er den ofte smertefuld og kan efterlade fysiske ar, der ikke heles lige så let som jeres ånd.

Engang arbejdede jeg i staben for en meget hårdtarbejdende, krævende og misforstået mand, der blev grundlægger af den atomdrevne flåde, som dannede et godt værn for USA i en kritisk periode i historien. Hans navn er admiral Hyman Rickover. Jeg har stor respekt for ham. Efter 11 år i hans tjeneste, modtog jeg en opringning fra Det Første Præsidentskab, som bad mig præsidere over en mission. Jeg vidste, at jeg straks måtte give admiral Rickover besked. Da jeg forklarede kaldelsen og sagde, at det betød, at jeg måtte sige mit job op, blev han meget ophidset. Han sagde en del, som jeg ikke kan gentage her, knuste sin brevbakke og fastslog derefter to ting: »Scott, det, du foretager dig i vores forsvarsprogram, er af så afgørende betydning, at det vil tage et år at erstatte dig, så du kan ikke sige op. Og for det andet, hvis du siger op, så er du en forræder mod dit land.«

Jeg sagde: »Jeg kan oplære min afløser på de to måneder, som er tilbage, og det bringer ikke landet i fare.«

Vi talte videre, og til sidst sagde han: »Jeg vil aldrig tale med dig mere. Jeg vil aldrig se dig mere. Du er færdig, ikke bare her, men du skal aldrig regne med at komme til at arbejde inden for atomforskning igen.«

Jeg svarede: »Hr. admiral, De kan bortvise mig fra jobbet, men medmindre De ligefrem hindrer mig i det, vil jeg overdrage opgaven til en anden.«

Han spurgte: »Hvad hedder den mand, som har spurgt efter dig?«

Jeg svarede: »Præsident David O. McKay.«

Han tilføjede: »Hvis det er sådan mormoner opfører sig, så skal de ikke arbejde for mig.«

Jeg vidste, at han ville ringe til præsident David O. McKay (1873-1970), som var syg, og at den samtale ikke ville gavne nogen. Jeg vidste også, at der i Idaho Fallsområdet var mange medlemmer af Kirken, hvis familier var afhængige af, at de havde et job i vores program. Jeg ville ikke skade dem. Jeg vidste også, at jeg var blevet kaldet af

Herren. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Så dukkede ordene fra den sang, som vi har sunget her i aften, op i mit sind: »Gør hvad er ret, lad så følgerne komme« (*Salmer og sange*, nr. 153). Skønt jeg aldrig før havde kontaktet en generalautoritet, så var jeg dog blevet interviewet af ældste Harold B. Lee (1899–1973) fra De Tolv Apostles Kvorum, så jeg følte, at jeg skulle ringe til ham. Jeg forklarede, at admiralen ville ringe til præsident McKay og komme med nogle negative bemærkninger, men at alt var i orden, og at jeg ville tage imod min kaldelse. Mens jeg sagde det, blev mit hjerte ved med at spørge: »Går det her nu godt, eller går det ud over nogle uskyldige, som tjener til det daglige brød i vores atomprogram?« Sangen dukkede op igen: »Gør hvad er ret, lad så følgerne komme«. Som lovet holdt admiralen op med at tale til mig. Når der skulle træffes vigtige afgørelser, sendte han en budbringer, eller også kommunikerede jeg gennem en anden. Det lykkedes at oplære en afløser.

Den sidste dag på jobbet bad jeg om et møde med ham, og hans sekretær var chokeret. Jeg havde et eksemplar af Mormons Bog med.

Han så på mig og sagde: »Sid ned, Scott. Hvad er det, du har? Jeg har gjort alt, hvad jeg kan, for at få dig til at ombestemme dig. Hvad er det, du har?«

Så fulgte en interessant, stille samtale. Denne gang lyttede han mere. Han sagde, at han ville læse Mormons Bog. Og så skete der noget, som jeg aldrig havde troet muligt. Han tilføjede: »Ring til mig, når du vender hjem fra din mission. Så har jeg et job til dig.«

Gennem hele jeres liv vil I møde udfordringer og vanskelige beslutninger. Beslut jer nu for altid at gøre det rette og lade følgerne komme. Følgerne vil altid være til jeres eget bedste. I vil indse, at det på langt sigt er lettest at stå for det rette og gøre det vanskelige til at begynde med.

Når I har truffet den beslutning, er det ikke så svært at føre den ud i livet. Et menneske, der springer over, hvor gærdet er lavest, og retfærdiggør nogle afvigelser fra de sande standarder, uanset årsagen, vil opdage, at han har sæt frø, som senere vil frembringe problemer. De problemer er meget vanskeligere at overvinde, end det er at tage det rette standpunkt fra begyndelsen.

Gør hvad er ret, selv om det kan se ud, som om I er de eneste, der gør det, som om I kommer til at miste venner på det, eller som om I bliver kritiseret for det. I vil opdage, at når I gør det rette, vil I, efter en tid med prøvelser, finde de allerbedste venner, og I kan sammen støtte hinanden i jeres beslutning om at være lydige mod alle Herrens befalinger. Jeg har aldrig fortrudt, at jeg stod for det rette, selv om jeg blev voldsomt kritiseret. I vil også erfare den sandhed. I vil også opdage, at når I har valgt at stå for det rette, når I har sat personlige standarder og indgæet pagter om at efterleve dem, når fristelserne kommer, og I handler i overensstemmelse med jeres standarder, så vil I blive styrket og

modtage en kraft, der overstiger jeres egen, om det er nødvendigt. Vanskelighederne opstår, når I træder ind i kampen mod fristelserne uden en klar slagplan. Det er det, Satan ønsker, for så er I modne til nederlag.

Nu vil jeg berøre ømtålelige emner, som er lettere at tale om på tomandshånd – så jeg vil gøre mit bedste for at se jer, som et menneske, der gerne vil vide, hvordan man realiserer sine håb og drømme for fremtiden. Jeg vil udelukke alt andet og alle andre, så vi kan tale uforstyrret sammen. I kan prøve at gøre det samme.

På dette tidspunkt i livet er det meget vigtigt, at jeres tanker og handlinger er rene og ædle, så Helligånden kan vejlede jer. Satan er fast besluttet på at overvælde jer på

Den sidste dag på jobbet bad jeg om et møde med admiral Rickover. Jeg havde et eksemplar af Mormons Bog med.

dette tidspunkt, ikke med en pludselig stormflod af alvorlige fristelser, men med omhyggeligt anbragte, tilsyneladende ubetydelige afvigelser fra jeres fastlagte standarder. Han vil anvende de fristelser til snedigt at føre jer væk fra retfærdighedens sti. Satan ved, at så længe I kan ledes af Helligånden, kan I modstå ham. Han har ingen magt over et retfærdigt menneske. Herren har gjort det muligt for jer at modstå Satans fristelser. Når I er lydige, bliver I inspireret til at vide, hvad I skal gøre, og I får evnen til at gøre det.

For at advare jer, vil jeg vise jer, hvordan Satan arbejder. Lad os antage, at på jeres højre side findes alt det gode, man kan udrette i livet. Jo længere til højre I kommer, desto bedre er det. Til venstre findes alt det dårlige, man kan gøre. Jo længere til venstre, man kommer, desto værre er det. I midten er det svært at afgøre, hvad der er lidt godt eller lidt dårligt. Det er her, Satan arbejder med retfærdige mennesker. Det er den gråzone, hvor I ikke klart kan skelne mellem det, der er godt, og det, der er skidt. Det er let at blive forvirret her. Lev inden for det vidunderlige område med godt, som Herren har defineret, og så får I ikke problemer med fristelser. Hvis I ikke er sikre på, om noget er passende at se på, lytte til, tænke på eller gøre – *så lad være med det*. I kan være på vej ud i en af Satans fælder.

Se nu, hvordan Satan arbejder. En retfærdig, hjemvendt missionær møder en ren, yndig ung kvinde. De har en alder, hvor de alvorligt kan overveje ægteskab. De begynder at gå ud sammen. Han udvikler dybe, smukke følelser for hende, og hun for ham. Ingen af dem har i sinde at gøre noget forkert. De har besluttet, at de ikke vil overskride grænsen til Satans territorium. Når han er sammen med hende, vil han gerne give udtryk for sine følelser for hende – men efter et stykke tid kan det ikke længere udtrykkes ved bare at holde hende i hånden. Hver gang de er sammen, gør de det, de *før* har gjort og en smule mere, for rent fysisk at give udtryk for deres følelser. De nærmer sig grænsen mere og mere, men de er besluttet på ikke at overskride den. En dag planter Satan bortforklaringernes frø i deres sind. Med det mener jeg, at han frister dem til at

tro, at noget, som virkelig er forkert, kan vendes eller retfærdiggøres som acceptabelt på grund af deres særlige omstændigheder. Bortforklaringer er et af djævelens mest effektive redskaber. Disse tanker plantes: »I elsker jo virkelig hinanden. I har i sinde at blive beseglet i templet. I er begge værdige og vil være tro mod hinanden. I er en undtagelse. I har ikke nået grænsen endnu.« I deres sind flyttes grænsen længere til venstre. Så de fortsætter med deres fysiske kærtegn. De er meget forelskede. Hver gang bliver de lidt mere nærgående. Stærke følelser vækkes, men de er sikre på, at de kan styre dem. De skal jo giftes i templet. Og så bliver følelserne overvældende, og de begår en handling, som de havde besluttet, at de aldrig ville foretage sig uden for ægteskabet. Deres liv bliver frygtelig kompliceret – tragisk og unødvendigt.

Vær klar over, at I ikke bare kan overskride grænsen uden at løbe en risiko for at snuble og blive ført til steder, som I ikke har noget ønske om at besøge, eller til oplevelser, som I ikke ønsker. Det er sådan, at Satan arbejder. Han ved, at den seksuelle overtrædelses stærke følelser er vanedannende. En handling fører til en anden og videre igen. Lyster vækkes, og stærke følelser opleves, indtil overtræderen mister enhver situationsførmelse og føres dybere og dybere ud i synd, uden at være klar over, hvor langt han eller hun er vandret bort, eller hvor hurtigt han eller hun fanges. I har nu set, hvordan andre begynder at eksperimentere og så trækkes dybere og dybere ud i synd, tilsyneladende uden nogensinde at indse, hvor langt de er faldet.

Hvordan kan to forelskede mennesker undgå at overskride grænsen og falde i fristelse? Lad os først definere kærlighed. At elske en anden i retfærdighed er at beskytte, at ophøje, at holde sig ren og ubesmittet og ofre sig selv til gavn for en anden. At elske er at gemme hellige, intime oplevelser til ægteskabet. Når de udøves på rette vis der, vil de knytte et par sammen og styrke dem til foreldreskabets ansvar. De fører til dannelsen af fysiske legemer til de åndelige børn, som vor himmelske Fader overlader til en mor og en far. Under disse hellige forhold er fysisk kærlighed smuk og meningsfyldt.

Satans følgesvende taler om kærlighed, men det er i virkeligheden begær. Det er tilfredsstillelsen af ens egne fysiske lyster på en andens bekostning. Det fører til alvorlige overtrædelser af Guds bud. Hvorfor koncentrerer Satan sig så meget om seksuel overtrædelse? Fordi han ved, at umoral griber om sig. Og samtidig mindsker det

uanset hvor rigtigt det kan synes, når fristelserne kommer. Lad være med at tage det første skridt, uanset hvor uskyldigt det virker. Indfrielsen af jeres drømme afhænger af jeres beslutning om aldrig at forråde jeres standarder.

- Erkend at grænsen mellem godt og ondt aldrig ændrer sig, men at I kan fristes til at farve jeres opfat-

Omgiv jer selv med gode venner ved at være på de rigtige steder og gøre de rigtige ting. Omgiv jer med venner, der kan minde jer om jeres værdige mål.

den åndelige følsomhed og neutraliserer modstandsviljen. Der er ikke plads til Satans form for kærlighed i jeres liv. Hvis elementer af det har fundet vej ind i et forhold, så ryd dem bort – nu.

Her er nogle konkrete forslag, der kan afholde jer fra at overskride grænsen:

- Vælg frivilligt at gøre det rette. Kun villig lydighed giver de fulde velsignelser, som kommer af at adlyde Guds bud.

- Fastsæt personlige standarder. Vælg et tidspunkt, hvor I kan gøre jer dybe åndelige overvejelser, uden at føle jer presset, og hvor I kan få jeres beslutninger bekræftet af hellige tilskyndelser. Beslut jer så for, hvad I vil gøre, og hvad I ikke vil gøre for at give udtryk for følelser. Ånden vil vejlede jer. Og lad så være med at vige fra de beslutninger,

telse af grænsen ved hjælp af bortforklaringer. Jeg mener ved at prøve at retfærdiggøre noget, som I tror eller ved er forkert, og sige, at det er i orden i jeres tilfælde.

- Omgiv jer med gode venner ved at være de rigtige steder og gøre de rigtige ting. Ingen af os er på toppen hele tiden. Når man er nede, er det lettere at begå alvorlige fejltagelser. Når I er nede, vil der ofte være en god ven, som er på toppen og kan virke som en påmindelse om jeres værdige mål. Nogle er så ivrige efter venskaber og popularitet, at de går på kompromis med deres standarder. I finder ikke nogle gode venner på den måde, men I kan miste jeres værdige drømme.

- Hold jer tæt til Kirken. Så vil I konstant få fornyet jeres beslutning om at gøre det rette og blive styrket af andres eksempel, når de gør det samme.

- En sikker regel er aldrig at gøre noget, når I er alene sammen, som I ikke ville gøre i jeres forældres nærvær kort før brylluppet.

■ Lad jer ikke vildlede af det, som verden definerer som acceptabelt. Bevidst at vække følelser, som er forbeholdt hellige formål inden for ægteskabspagten, er meget forkert. Jeg aflægger højtideligt vidnesbyrd om, at det er en overtrædelse at berøre en andens kønsorganer, bortset fra når det foregår mellem mand og kvinde inden for ægteskabets rammer. Satan har udbredt den idé, at blandt voksne mennesker er intimitet helt i orden, bare man ikke går »hele vejen«. Det er en ødelæggende løgn. En sådan adfærd er en overtrædelse af kyskhedsloven, og det kræver omvendelse. Det er ikke blot klogt ikke at være umoralsk, det er en af Guds grundlæggende befalinger, som han betragter som meget vigtig.

Jeres åndelige legeme blev skabt af vor himmelske Fader. Jeres fysiske legeme er skabt i hans billede. Han kan føre jer til en lykke, som overstiger alt, hvad I nu kan forestille jer. Det er hans hensigt at hjælpe jer til at opnå den størst mulige vækst, udvikling og lykke i dette liv. Jeres evige lykke er hans mål.

Der er en anden, som er utrolig dygtig, mægtig og snu – men djævelsk – hvis hensigt er at fange jer og gøre jer til trælle. Et af de stærkeste redskaber, som han har til at lokke jer væk fra lykkens vej, er et friste jer til at eksperimentere med intime handlinger. Seksuel overtrædelse griber om sig. Den stimulerer stærke, fysiske længsler, som bliver mere og mere vanedannende. Samtidig døver den jeres åndelige følsomhed og neutraliserer jeres modstandsvilje. Umoral er noget fremmed for jeres natur. Vær klar over, at Satan vil friste jer til at begynde med små vanedannende doser, snarere end at friste jer til at gå fra et rent og ædelt liv direkte ud i alvorlig umoralsk overtrædelse.

Nephi gav jer en stærk måde til at overvinde fristelser på. Han sagde: »... enhver, der vil give agt på Guds ord og holde fast derved, aldrig ville omkomme, ej heller kunne Satans fristelser eller gloende pile overvinde dem og slå dem med blindhed og lede dem bort til fordærvelse« (1 Nephi 15:24).

Hvis der er nogen, som læser dette budskab, der har begået alvorlig overtrædelse, så beder jeg af hele mit hjertes ømhed om, at I beslutter jer for at omvende jer *nu*. Det er ikke godt at overtræde Herrens bud. Det er tragisk ikke at gøre noget ved det. Synd er som en kræftsvulst i kroppen. Den helbreder aldrig sig selv. Den bliver stedsø værre, medmindre den fjernes ved omvendelse. I kan blive helbredt, fornyede og fuldstændig rene ved omvendelsens mirakel. Hvis I har overtrådt, så beslut jer for at tale med jeres biskop *nu*, så jeres værdige drømme kan blive indfriet.

Til dem, der begår en alvorlig fejltagelse, hvisker Satan: »Dit liv er ødelagt. Der er ingen vej tilbage. Du kan lige så godt fortsætte på den kurs, du nu er på.« Det er løgn. Frelseren gav sit liv, så selv den værste overtrædelse kan blive overvundet og den enkelte kan blive fornyet og rensat ved omvendelse og lydighed mod Herrens befalinger. At tro noget andet er at fornægte Frelserens forsonings kraft.

Så for at opsummere, afhænger jeres lykke – nu, gennem dette liv og i evigheden – af, at I træffer de rigtige valg og holder fast ved dem. Nogle træffer udelukkende valg ud fra deres egne personlige erfaringer og stoler ikke på andre. Nogle træffer valg ved blindt at følge deres omgangskreds. Andre vælger det, som de mener, vil give flest venner og størst succes. Nogle venter til udfordringer melder sig, og så beslutter de, hvad de skal gøre. Hver af disse metoder kan få katastrofale følger.

Med al den kærlighed, mit hjerte rummer, beder jeg jer om at beslutte at holde Herrens standarder. Lev sådan at Helligånden kan inspirere jer til konstant at vælge det rette. Jeg vidner om, at som følge heraf vil jeres værdige drømme eller noget endnu bedre tilfalde jer. Jeres Fader i Himlen og hans elskede Søn elsker jer. De ønsker, at I skal være lykkelige, mere end I overhovedet kan forestille jer. De vil hjælpe jer med at opnå den lykke, når I trofast gør alt, hvad I kan for at efterleve deres bud. Jeg bærer vidnesbyrd om, at de elsker jer og vil hjælpe jer. I Jesu Kristi navn. Amen. □

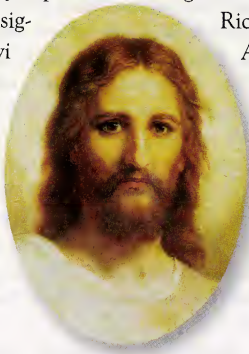
»Lad så følgerne komme«

Vi er velsignet ved at leve i en verden, der styres af love. Vi ved, at hvis vi udfører visse handlinger, så følger bestemte resultater – hver gang. For eksempel kan vi trygt sætte den ene fod foran den anden, fordi vi ved, at tyngdeloven holder os sikkert fast på jorden. ♡ Og som det er i den fysiske verden, således er det også i den åndelige. »Der er en lov,« sagde profeten Joseph Smith, »... ifølge hvilken alle velsigelser er forjættede. Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov« (L&P 130:20–21). Af den årsag behøver vi aldrig at være bange for at gøre, hvad vor

himmelske Fader beder os om. Som de følgende historier illustrerer, kan vi, uanset om vi søger hans sandhed, ofrer verdslige ting eller sætter vores lid til ham, være sikre på, at vores tro vil blive belønnet – hver gang. Vi kan måske ikke forudsæ resultaterne, men vi kan være sikre på, at de er til gavn for os. ♡

»I får udfordringer og vanskelige beslutninger gennem hele jeres liv,« siger ældste

Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum. »Men beslut jer nu for altid at gøre det rette og lade følgerne komme. Følgerne vil altid være til jeres bedste« (*»Gør det rette«, Liahona, marts 2001, s. 14*).

Sandfælden

Gary M. Johnson

En lørdag morgen for mange år siden fór mine søskende og jeg rundt i huset for at udføre vores pligter. Vi glædede os, fordi far havde lovet at tage familien med på en tur i den fem år gamle stationcar, han for nylig havde købt. Vi ville gerne have, at han skulle købe en nyere bil, men han sagde, at sådan en ville være alt for dyr. Desuden, sagde han, var den, vi havde købt, tungere end en ny og derfor sikrere

ved et uheld. Det var vigtigt for mor, der for nylig havde været ude for et frontalsammenstød og nær var blevet dræbt.

Da vi var færdige, skyndte vi os alle ud i bilen – mor, far og syv børn, deriblandt en lille spæd søn. Eftersom vi skulle ud på en eftermiddagskøretur, tog vi ikke madpakke eller noget at drikke med.

Vi nåede ud til motorvejen og kørte nordpå. Det var varmt, og vi havde ikke nogen aircondition. Omkring os lå den triste, vidtstrakte ørken med spredte ørkenplanter, nogle klippefremspring eller telefonpæle og de lave bjerge ude i horisonten. Trods det hede og golve landskab var vi glade for at være på familieudflugt.

Da flyet fløj videre og lyden af dens motor døde bort, vidste vi, at vi var overladt til os selv. Situationen var ved at blive desperat.

Men den glade stemning blev ødelagt af en svag klynken fra mor. Hendes ulykke stod stadig frisk i erindringen, og synet af de modkørende biler gjorde hende meget bange. Far besluttede at forlade motorvejen for hendes skyld. »Sådan,« sagde han med munter stemme, da han drejede ind på en grusvej, som løb langs en række store højspændingsledninger. Bilen susede ned ad den gamle vej med en stor støvsky bag os. I mit trettenårige sind virkede det rigtig spændende.

Vi børn, der nød turen, lagde ikke mærke til det bekymrede blik i fars ansigt. Men mor vidste, at der var noget galt. »Hvad er der i vejen, Anthony?« spurgte hun.

»Det betyder sikkert ikke noget,« sagde han, »men sandet der forude ser lidt lumsk ud. Vi må hellere vende om.« Og så fandt han et bredt område på toppen af en lille bakke, hvor han vendte bilen.

Vi kørte ned ad i den lille dal og op ad den næste bakke – og så skete det. Bilen sank ned i det bløde sand. Flere af os steg ud og skubbede, så godt vi kunne, men bilen rokkede sig ikke fremad. Det lykkedes os at få den bakket op på fast grund, så far kunne få et tilløb og forsøge at køre gennem det sandede område. Men alle hans forsøg slog fejl, især fordi han skulle være forsigtig med ikke at bakke for langt op i det andet sandede område.

Ved hvert forsøg kom bilen en smule længere frem, men så sank den bare dybere ned i det bløde sandstøv.

De mindre børn begyndte nu at græde. »Vi er tørstige, mor.« Mens den varme eftermiddagssol bagte, kunne vi se varmedis stige op fra sandet og sløre udsigten til bjergene ude i horisonten.

Så hørte vi i det fjerne en svag lyd, der nærmede sig. Lyden af et emmatorsfly blev højere og højere, mens det nærmede sig. »Vi er reddet!« sagde jeg, da jeg så flyet. »Lad os vinke ham ned!« Vi vinkede desperat med armene. Det var det fly, der inspicerede højspændingsledningerne, og piloten fløj så lavt, at vi kunne se ham læne sig ud af vinduet. Og så vinkede han ivrigt, i det han formentlig troede, at vi blot hilste på ham. Da flyet fløj videre og lyden af dens motor døde bort, vidste vi, at vi var overladt til os selv.

Situationen var ved at blive desperat. Vi havde hverken mad eller vand, min mor baksede med et hysterisk spædbarn, de fire piger græd, og selv min bror og jeg var begyndt at tvivle på vores chancer for at slippe sikkert hjem.

Far kaldte os sammen og sagde: »Nu har vi kun en udvej tilbage. Lad os bede vor himmelske Fader om hjælp.« Vi knælede alle i det brændende sand og bøjede vores hoveder, mens far bed inderligt på hele

familiens vegne. Han forklarede omhyggeligt vores situation for Herren, deriblandt det, vi havde gjort, for selv at klare situationen, og så bad han om hjælp.

Efter bønnen rejste vi os, og far sagde: »Lad os prøve én gang til.« Han bad os alle stige ud af bilen, og så bakkede han for at gøre endnu et forsøg. Motoren brølede, da far fór af sted, så hurtigt han kunne. Bilen ramte sandet, men denne gang fortsatte den, som om den svævede. Far kørte op på toppen af den næste bakke og standsede på fast klippegrund. Vi jublede alle sammen og løb hen til bilen.

Da vi nåede derhen, sad far ved rattet og rystede og hulkede, noget jeg aldrig tidligere havde oplevet. Da vi spurgte ham, hvad der var i vejen, så han op og sagde, at det havde virket, som om bilen var blevet løftet og båret hen over sandet af en usynlig kraft.

Vi kørte stille hjem, mens den nedgående sols orange farver strålede på himlen mod vest. Ingen sagde noget, for ikke at forstyrre den ærbødige stemning, som herskede i bilen. Selv om jeg er klar over, at bønner bliver besvaret på forskellig vis og ikke altid så dramatisk, er jeg min himmelske Fader taknemlig for den dags velsignelser.

Gary M. Johnson er medlem af Needles Ward i Lake Havasu City Stav i Arizona.

I hans hule hånd

Emma Ernestina Sánchez Sánchez

De første par år af vores ægteskab virkede næsten perfekte. Da min mand og jeg var blevet besejlet til hinanden i templet i Mexico City i Mexico, færdiggjorde vi begge vores uddannelse ved universitetet, og vores første datter blev født. Min mand havde et godt job og var kaldet som biskop i vores ward. Så fik vi mulighed for at flytte til Jalisco, et område i Mexico, hvor mine bedsteforældre havde boet. Vi havde altid drømt om at give vores børn en opvækst i fredelige omgi-

velser, og Jalisco levede op til vores inderste ønsker. Men vores liv skulle snart ændres dramatisk.

Vores anden datter blev født i Jalisco. Desværre led jeg af alvorlige komplikationer efter fødslen. Vi var i stand til at betale udgifterne med vores sparepenge, men så to uger senere mistede min mand sit arbejde. Da vi ikke havde nogen indtægt, måtte vi flytte fra huset. Regninger

for vores kontokort, bil og husleje tyngede os.

Til sidst begyndte min mand at køre taxi om natten. Ofte oversteg hans udgifter indtægterne, men hans arbejde gav os en smule mad på bordet. Så brød bilen sammen, og selv den lille ekstraindtægt forsvandt. Vi solgte eller pantsatte

Gud velsignede vores lille have, så den frembragte en overflod af grøntsager.

mange af vores ejendele. Samtidig skete der en voldsom devaluering af den mexicanske valuta, hvilket gjorde vores økonomiske situation værre.

Min mand var følelsesmæssigt og fysisk nedkørt, så jeg tog arbejde som lærer på en tosproget skole. Det var hårdt arbejde, lønnen var ussel, og jeg måtte overlade mine egne børn til et medlem af Kirken. For at spare penge, flyttede vi til en billigere lejlighed i en fattigere del af byen.

Mens jeg knoklede med at gå på arbejde, passe familien, gøre rent i hjemmet og være engageret i Kirken, blev jeg meget deprimeret. En forfærdelig aften var jeg så fortvivlet, at jeg måtte indlægges. Efter at have givet mig en beroligende indsprøjtning, sagde lægen: »Du lader dig overvælde af problemerne. Det er noget kujoner gør, og det tror jeg ikke, at du er. Tænk over det.«

Hendes ord gav genlyd i mit sind, og jeg lukkede øjnene og søgte efter noget, der kunne indgyde mig mod. Jeg så tilbage på mit liv. *Ja, alle vores materielle goder er væk, sagde jeg til mig selv, men jeg er stadig i live, og jeg har en vidunderlig mand og to dejlige døtre.* Jeg kom i tanker om, at jeg ikke var født til at samle jordisk gods eller leve i fred og ro. Jeg var kommet for at tjene min familie og andre og opbygge Guds rige.

Da jeg vendte hjem, bad jeg, som jeg aldrig havde bedt før. Jeg tryglede

min himmelske Fader om at styrke mig. Jeg talte med min biskop, som sagde: »Herren vil fjerne det fra din vej, som tynger dig.« Den følgende dag erfarede jeg, at jeg var blevet fyret fra mit arbejde uden nogen forklaring. Samme dag fik jeg at vide, at jeg havde fået et stipendium, så jeg kunne læse videre. Det opmuntrede mig meget, at kunne bruge tid på at undervise mine egne små.

En morgen ringede telefonen, som ellers ikke havde virket i flere måneder, og min mand fik at vide, at han havde fået job som lærer. Telefonen holdt straks op med at virke igen, men det betød ikke noget. Min mand havde fået arbejde!

Principperne for velfærd og uafhængighed slog rod i vores hjem som aldrig før. Jeg lærte at forarbejde hvede og sojabønner til vores forråd. Jeg såede majs ude ved fortovet og fik siden tilladelse til at dyrke en køkkenhave på en grund, som tilhørte nogle venner. Gud velsignede vores lille have. Den frembragte en overflod af fødevarer, deriblandt squash og lucerne.

Det hårde arbejde – og de fødevarer, som jeg kunne lægge i forråd – tøjlede min frygt og fyldte mig med håb. Da min indstilling ændrede sig, kunne jeg se Herrens hånd i vores tilværelse. Vi var velsignet med sundhed; ingen af os havde så meget som fået snue. Og aldrig, selv ikke i

vores vanskeligste trængsler, holdt vi op med at bespise missionærerne. Børnene fik altid mad, og vi fik mange invitationer til at spise hos gode venner. En dag fik jeg endelig råd til at købe en ny gasflaske til vores komfur. Og straks var indholdet af den anden udtømt. En flaske gas holder normalt en seks ugers tid, men den havde holdt i flere måneder.

Vi lærte nogle vigtige lektier af vores trængsler. Vi lærte at sætte pris på vores ledesers råd. Vi lærte at modtage; det er godt at tjene, men det er også vigtigt at lade andre tjene én selv. Både min mand og jeg fik videreuddannelse uden at skulle betale for det. Mine kære svigerforældre var hele tiden opmærksomme på vores behov, og jeg fandt en dejlig ven i min svigermor.

Og vores ægteskab udvikledes og styrkedes. En aften tog min mand mig i sine arme og sagde: »Jeg er ligeglad med, om de sætter os på gaden. Hvis jeg har dig ved min side, finder jeg mod til at begynde forfra.«

Og det allervigtigste er nok, at vi lærte at se alt fra et evigt perspektiv. Vi erfarede, at i både gode og dårlige tider holder Gud os beskyttende i sin hule hånd.

Emma Ernestina Sánchez Sánchez er medlem af Las Águilas Ward i Moctezuma Stav i Guadaluajara i Mexico.

Jeg gav afkald på mine afguder

Manuel J. Rosario

Engang havde jeg en Harley Davidson-motorcykel årgang 1978. Jeg havde investeret en større sum penge i den og var meget stolt af den. Den betød alt for mig. Hver søndag fandt jeg sammen med en gruppe venner i Patillas i Puerto Rico, og så kørte vi rundt på øen på vores motorcykler. Vi glemte alle vores problemer, vores familie, Gud – ja, alt – for den korte glæde ved at køre ture på motorcyklerne. Kort sagt var min motorcykel min afgud.

Det ændredes alt sammen, da en tidligere skolekammerat, Jaime Rivera Gómez, præsenterede mig for Kirken. Jeg er Jaime og missionærerne evigt taknemlig for deres undervisning, tålmodighed og ægte kærlighed. Min hustru og jeg blev døbt den 31. marts 1996.

Det ændrede vores liv totalt at finde Jesu Kristi evangelium.

Jeg solgte straks min motorcykel, for meget mindre, end jeg havde investeret i den. Men det var offeret værd. Da mit liv ændredes, udøste min himmelske Fader – den eneste sande Gud – velsignelser over mig. Nu er jeg lykkelig. Jeg har et lykkeligt hjem. Jeg elsker min hustru og vores børn. Vi holder familieaften, og vi beder og tjener Herren som familie.

Tre måneder efter at vi blev medlemmer af Kirken,

rejste vi til templet i Washington D.C. og blev døbt for nogle af vores forfædre. Vores næste besøg i templet var i juli 1997. Da modtog vi vores begavelse og udførte hellige ordinancer for vore kære.

Jeg ved, at Gud elsker mig, og jeg stræber dagligt efter at blive mere som han. □

Manuel J. Rosario er medlem af Arroyo Gren i Guayama Distrikt i Puerto Rico.

G Ø R D I G S E L V
NYTTIG

Vær villig til at hjælpe og tjene.
Der er brug for dine gaver og talenter.

(Se L&P 46:11-26).

Lille Liahona

TIL BØRNENE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ■ MARTS 2001

Vor himmelske Fader forbereder profeten

Diane S. Nichols

»Gud så disse sjæle, at de var gode ...
og sagde: Disse vil jeg gøre til mine fyrster« (Abraham 3:23).

Vor himmelske Fader har givet dig gaver og talenter, så du kan velsigne andre.

Vor himmelske Fader gav også vores profet særlige gaver og talenter og beredte ham til at blive vor tids profet.

Da præsident Gordon B. Hinckley var lille, blev han alvorligt syg af kighoste. Lægen fortalte hans mor, at han trængte til god, frisk luft. Familien flyttede ud på en gård i sommermånederne. Den lille Gordon arbejdede hårdt. Han lærte, at vi ført kan høste afgrøder, når vi har plantet og plejet dem. Han lærte, at vor himmelske Fader velsigner os, men han forventer, at vi gør en indsats først.

En dag da præsident Hinckley var omkring fem år gammel, sad han på verandaen med nogle venner. En familie af en anden race kom gående ned ad gaden. Lille Gordon og hans venner sagde nogle grimme ting om dem. Hans mor talte med dem og forklarede dem, at alle mennesker er Guds sønner og døtre. Den dag lærte han, at vi skal respektere og hjælpe hinanden, uanset race, religion, status eller noget som helst andet.

Præsident Hinckley voksede op i et hjem, hvor man lagde vægt på uddannelse. Hans forældre havde et værelse fyldt med bøger, og han og hans søskende satte sig ofte derind. I dag, hvor han er i halvfemserne, elsker han stadig at lære.

Kort efter at lille Gordon var blevet ordineret til diakon, tog hans far ham med til et stavspræstedømmemøde. Som indledning til mødet sang mændene »Priser Profeten« (Salmer og sange, nr. 17), en dejlig sang om profeten Joseph Smith. Om den oplevelse har præsident Hinckley sagt: »Der skete noget med mig, da jeg hørte de troens mænd synge. Mit drengehjerte fyldtes med en kundskab, som Helligånden indgød mig om, at Joseph Smith faktisk er

den Almagtigtes profet« (»Seeren Joseph«, Stjernen, oktober 1977, s. 65). Hele sit liv har Gordon B. Hinckley båret stærke vidnesbyrd om Joseph Smith.

I sin patriarkalske velsignelse fik præsident Hinckley at vide: »Du skal altid være fredens budbringer; jordens nationer skal høre din røst og blive bragt til kundskab om sandheden af det vidunderlige vidnesbyrd, som du bærer« (citeret i »Præsident Gordon B. Hinckley«, Bøimestjernen, maj 1996, s. 2-3). Præsident Hinckley har besøgt mange lande og talt til millioner af mennesker. Over alt hvor han kommer, viser han sin kærlighed. Ved sit eksempel indbyder præsident Hinckley os til at følge Frelserens eksempel.

Forslag til fællestid

1. Indbyd et medlem af biskoprådet eller grenspræsidentskabet til at tale om, hvad det betyder, når vi rækker hånden op for at støtte nogen i en kaldelse. Bed ham fortælle, hvordan folk støtter ham. Læg sedler med titler på forskellige kirkekaldelser i en pose. Lad et barn trække en seddel op. Spørg så, hvordan børnene kan støtte den, som har den kaldelse. Fortæl børnene, at vi også støtter vores profet med vores handlinger. Lad dem fortælle, hvordan vi kan støtte ham.

2. Vælg billeder fra sættet Evangelisk Kunst eller fra Primarys kursushæfter, som illustrerer nogle af præsident Hinckleys råd (adlyd forældre, tag på mission, værdsæt naturen, tag til templet, studér skrifterne, bed og så videre). Sæt billederne op på væggen. På gulvet lægger du så sedler med nogle af disse lærdomme skrevet på. Disse lægges med bagsiden opad. Lad et barn kaste en ærtepose hen på et af papirerne, samle det op og læse det højt. Hjælp børnene med at finde det billede, som hører til den egen-skab eller lærdom. □

PRÆSIDENT HINCKLEYS EKSEMPEL

Instruktioner

Lav et lille hæfte om præsident Hinckleys eksempel ved at lime denne side på tykt papir og klippe de fem nummererede firkanter ud. Farvelæg billederne og udfyld de tomme felter. Prik huller, som angivet, og bring siderne i den rigtige rækkefølge. Træk snor gennem hullerne og bind knude i enderne.

1

Præsident Hinckley arbejdede hårdt – og det gør han stadig.

Jeg kan følge hans eksempel ved _____.

2

Præsident Hinckley studerede og lærte nyt – og det gør han stadig.

Jeg kan følge hans eksempel ved _____.

3

Præsident Hinckley udviklede et vidnesbyrd om Joseph Smith.

Jeg kan følge hans eksempel ved _____.

4

Præsident Hinckley respekterer alle mennesker.

Jeg kan følge hans eksempel ved _____.

5

Præsident Hinckley tjener vor himmelske Fader.

Jeg kan følge hans eksempel ved _____.

Ældste Duane B. Gerrard

De Halvfjerds

Fra et interview med Kellene Ricks Adams

ILLUSTRÆT AF DILLEEN MARSH

En søndag morgen, da jeg kun var fem år gammel, legede jeg med naboens kat. Til sidst blev katten træt af at lege med mig og løb ud i majsmark i nærheden. Men jeg var ikke træt af at lege med katten, så jeg løb efter den ud på marken.

Majsen stod meget højt, og da jeg ikke kunne finde dyret, besluttede jeg at gå hjem igen. Der gik ikke lang tid, før jeg opdagede, at jeg ikke anede, hvor jeg var. Og jeg vidste ikke, hvad vej mit hjem lå. Jeg var faret vild i den store majsmark.

Mens jeg vandrede rundt, syntes majsen at blive højere og højere, indtil den nåede helt op til himlen. Jeg begyndte at løbe og råbe om hjælp, men vinden drukkede mine skrig.

Jeg blev meget varm og svedig, og majsen kradsede min hud. Jeg anede ikke, hvad jeg skulle gøre.

Mens jeg løb gennem majsmarken, kom jeg i tanker om en lektion, som

min primarylærerinde havde undervist os i nogle uger tidligere. »Hvis I nogensinde bliver bange,« havde hun sagt, »eller hvis I farer vild, så knæl ned og bed.«

Så huskede jeg, at mine forældre havde fortalt mig det samme, når vi knelede til daglig familiebøn. »Din himmelske Fader elsker dig,« havde min far og mor sagt til mig. »Han hører altid dine bønner. Han tager sig af dig.«

Så snart jeg huskede det, som mine forældre og min primarylærerinde havde sagt, faldt jeg på knæ. Jeg kan ikke huske præcis, hvad jeg sagde, men jeg ved, at jeg fortalte Herren om mine tanker og min frygt.

Da jeg havde bedt, følte jeg mig meget rolig. Mine forældre og min primarylærerinde havde fortalt mig, at min himmelske Fader ville høre mine bønner, så jeg vidste, at hjælpen var på vej. Jeg var træt af at løbe så meget rundt, så jeg besluttede at hvile mig, indtil nogen dukkede op. Jeg lagde mig straks ned og faldt i søvn.

Der gik ikke lang tid, før min mor opdagede, at jeg ikke længere var ude i haven. Hun havde set mig lege med katten, så hun regnede med, at jeg var fulgt efter den. Hun begyndte at lede efter mig. Et stykke vej fra vores hus fik hun øje på katten ved en bred overringskanal

og frygtede det værste. Hun troede, at jeg var faldet i og druknet.

Hun løb hjem og sendte min storesøster hen til kirkebygningen i nærheden, hvor min far og andre præstedømmebærere var samlet til møde. Så faldt mor på knæ og begyndte straks at bede til min himmelske Fader og bad ham beskytte mig. Hun lovede, at hvis jeg blev fundet i live, ville hun gøre alt, hvad hun kunne, for at jeg skulle vokse op i retfærdighed.

Efter at have udøst sit hjerte for Herren rejste mor sig. Mens hun gjorde det, kom hun til at tænke på naboens majsmark. Hun løb udenfor og begyndte at lede der. Nogle af mændene fra kirken mødte hende, og hun sagde, at hun mente, at jeg måske var faret vild i majsmarken.

Nogle af mændene ledte langs overrisslingskanalen, mens andre søgte mellem de høje majsstængler. En af dem, Bud Phillips, fandt mig fredfyldt sovende på jorden. Han løftede mig op og bar mig hen til mor, som græd. Jeg kan huske, at jeg undrede mig over, hvorfor de alle sammen var så ophidsede. Jeg havde jo bedt, og jeg vidste, at alt nok skulle ordne sig.

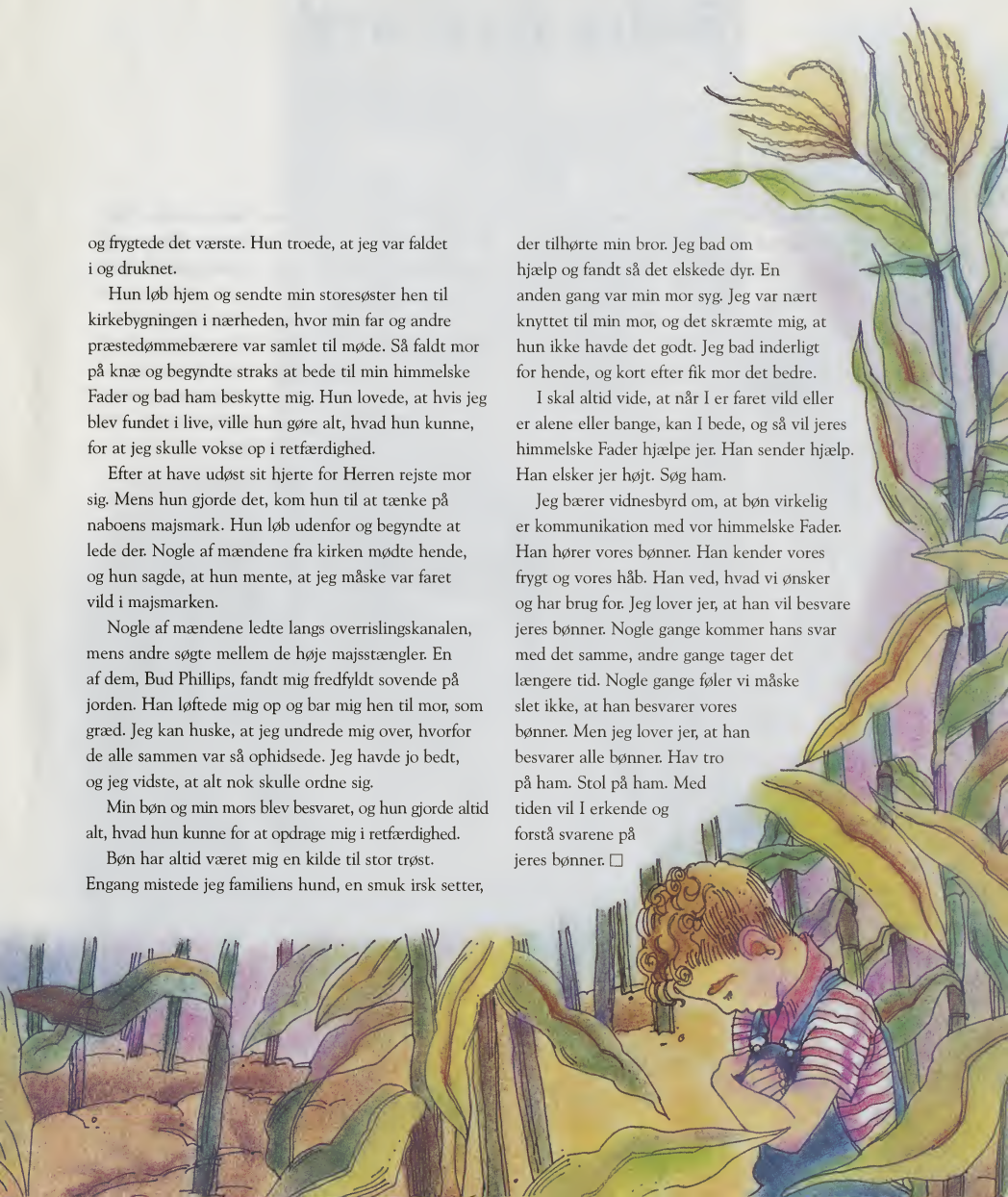
Min bøn og min mors blev besvaret, og hun gjorde altid alt, hvad hun kunne for at opdrage mig i retfærdighed.

Bøn har altid været mig en kilde til stor trøst. Engang mistede jeg familiens hund, en smuk irsk setter,

der tilhørte min bror. Jeg bad om hjælp og fandt så det elskede dyr. En anden gang var min mor syg. Jeg var nært knyttet til min mor, og det skræmte mig, at hun ikke havde det godt. Jeg bad inderligt for hende, og kort efter fik mor det bedre.

I skal altid vide, at når I er faret vild eller er alene eller bange, kan I bede, og så vil jeres himmelske Fader hjælpe jer. Han sender hjælp. Han elsker jer højt. Søg ham.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at bøn virkelig er kommunikation med vor himmelske Fader. Han hører vores bønner. Han kender vores frygt og vores håb. Han ved, hvad vi ønsker og har brug for. Jeg lover jer, at han vil besvare jeres bønner. Nogle gange kommer hans svar med det samme, andre gange tager det længere tid. Nogle gange føler vi måske slet ikke, at han besvarer vores bønner. Men jeg lover jer, at han besvarer alle bønner. Hav tro på ham. Stol på ham. Med tiden vil I erkende og forstå svarene på jeres bønner. □

Robs nye ord

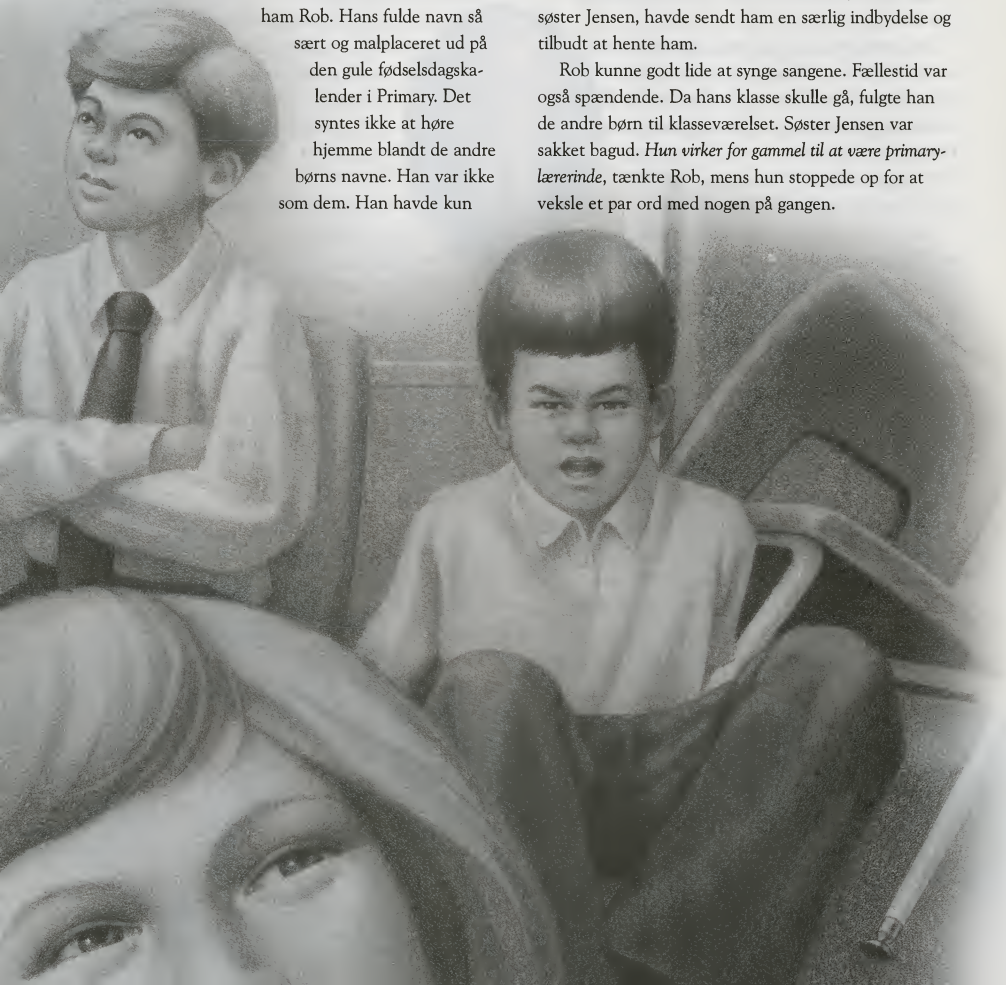
Patricia R. Roper

ILLUSTRÆRET AF STEVE KROPP

Robert Wedersøe. Rob skar en grimasse, da han læste sit navn. Alle hans venner kaldte ham Rob. Hans fulde navn så sært og malplaceret ud på den gule fødselsdagskalender i Primary. Det syntes ikke at høre hjemme blandt de andre børns navne. Han var ikke som dem. Han havde kun

været i kirke omkring tre gange i hele sit liv. Han ville slet ikke være kommet i dag, men hans nye lærerinde, søster Jensen, havde sendt ham en særlig indbydelse og tilbudt at hente ham.

Rob kunne godt lide at synge sangene. Fællestid var også spændende. Da hans klasse skulle gå, fulgte han de andre børn til klasseværelset. Søster Jensen var saktet bagud. *Hun virker for gammel til at være primary-lærerinde*, tænkte Rob, mens hun stoppede op for at veksle et par ord med nogen på gangen.

Rob valgte en plads bagest i lokalet, men da han skulle til at sætte sig, sparkede en dreng stolen væk under ham. Et grimt ord røg ud af munden på Rob. Han blev straks ked af det, og han blev helt rød i hovedet, da han så, at søster Jensen stod i døren. Hun måtte have set det hele.

Pigerne rakte deres hænder op og pegede på Rob. Drengene fniste. Rob havde mest lyst til at løbe hjem. Men søster Jensen lukkede døren og smilede til ham. Så vendte hun sig mod pigerne og sagde: »Hvor er jeg glad for at se, at der er så mange, som melder sig frivilligt til at bede bøn.« Pigerne trak hurtigt hænderne ned, men søster Jensen gav to af dem til opgave at indlede og slutte med bøn.

Mens de blev undervist, betragtede Rob søster Jensen. Hun smilede meget. Hun fik Rob til at føle sig lige så betydningsfuld som de andre bøn.

Da klassen var forbi, gav søster Jensen børnene et kram, inden de skulle gå. Da det blev Robs tur, lukkede hun stille døren. Rob var alene med søster Jensen, og han vidste godt hvorfor. Nu ville hun skælde ham ud, fordi han havde sagt et grimt ord. Nå, i det mindste havde hun da ikke ydmyget ham ved at skælde ham ud for øjnene af hele klassen.

»Jeg er glad for, at du kom i dag, Robert,« sagde søster Jensen og smilede.

Rob så ned i jorden og skrabede i gulvet med sin sko.

Da han ikke svarede, fortsatte søster Jensen: »Jeg ved, at du er flov over det, du sagde. Hvis nogen sparkede stolen væk under mig, så jeg faldt, ville jeg også blive ret vred.«

»Det ville de aldrig gøre mod dig,« sagde Rob. »De gør det mod mig, fordi jeg ikke er en kirkedreng.«

Søster Jensen så tankefuld ud, mens hun bøjede sig for at samle nogle af sine ting sammen. Da hun rettede sig op, smilede hun bredt igen. »Sæt dig lige lidt ned, Robert,« sagde hun og pegede på en stol.

Rob satte sig stille, mens søster Jensen trak en stol hen ved siden af ham.

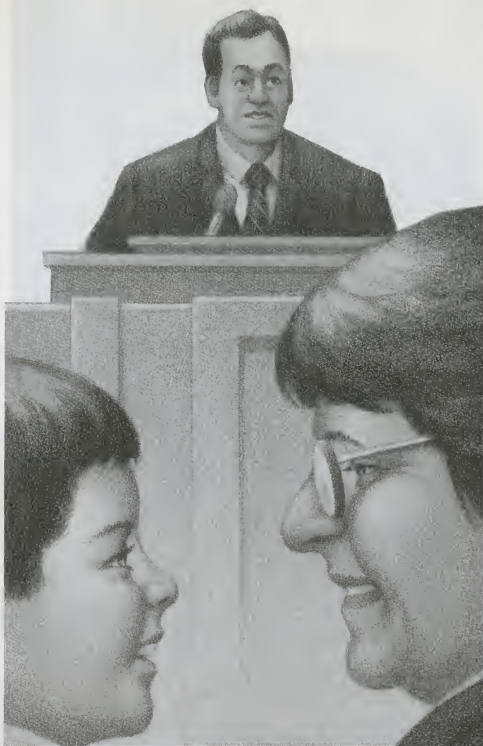
»Kan du lide vores biskop?« spurgte hun.

Rob tænkte sig lidt om. Han kunne huske, at biskoppen var kommet hjem til dem, da hans mor var syg og ikke kunne tage sig af familien. Bagefter kom der nogle damer og tog sig af hans mor og familien. Biskoppen virkede meget rar. »Ja, jeg synes, han er rar,« sagde Rob.

»Tro det eller ej, jeg har engang været hans primary-lærer,« forklarede søster Jensen.

»Nå,« nikkede Rob. »Det kunne du jo nok have været. Du er jo ret gammel.« Rob rødmede, da han indså, hvad han havde sagt.

Søster Jensen lo hjerteligt. »Det er sandt nok! Han var en sød, lille dreng, ligesom dig. Du og han har meget til fælles – hans forældre tog ham heller aldrig

med i kirke. Jeg plejede altid at hente ham. Han sad sågar sammen med mig til nadvermøderne.«

»Da han var på din alder,« fortsatte søster Jensen, »traf han nogle valg, som hjalp ham resten af livet. Han havde et lille problem med vrede ord, og han besluttede, at når han blev vred, ville han sige: »Hvor irriterende!« Jeg sagde,

at det var en god begyndelse, men han skulle også fylde sit hoved med gode tanker. Kun hvis man gør det, kan der komme gode ord ud af munden.«

Rob skrabede i gulvet med den anden sko. »Det kan jeg måske også gøre, når jeg bliver voksen,« sagde han til hende.

»Men det er nu, du skal træffe de vigtige beslutninger, som vil velsigne dig resten af livet, også om dit valg af ord.«

»Hvordan kan ord velsigne mig?«

»Når du vælger dine ord med omtanke, viser du andre, at du holder nok af dem til at undgå at såre dem. Når du vælger gode ord, vinder du flere venner, og du sårer heller ikke din himmelske Fader. Og når du er fuld af gode ord, følger de gode gerninger ofte efter.«

Rob nikkede for at vise, at han forstod det, og så hjalp han søster Jensen med at samle resten af

undervisningsmateriale sammen.

Næste søndag hentede søster Jensen Rob i tide til, at han kunne nå med til nadvermødet. Det var biskoppen, der ledte mødet, og han havde besvær med at læse nogle af bekendtgørelserne op. Til sidst lagde han papirerne fra sig, smilede til wardets medlemmer og sagde: »Hvor irriterende!«

Rob grinede, da

søster Jensen prikkede til ham. Han lænede sig over til hende og sagde: »Det vil jeg også sige, når jeg bliver vred.«

»Det var godt, Rob,« sagde søster Jensen og blinkede.

Senere, oppe i primarylokalet, lagde Rob igen mærke til sit navn på den gule fødselsdagskalender.

»Det var underligt,« sagde han.

»Hvilket?« sagde søster Jensen.

»I sidste uge virkede mit navn anderledes.«

Søster Jensen så forbavset ud. »Hvad mener du?« spurgte hun.

»I sidste uge virkede mit navn helt forkert deroppe blandt kirkebørnenes navne. Men i denne uge ser det ud til at hører til deroppe.«

Søster Jensen lagde armen om Rob, og han så, at hun havde tårer i øjnene. »Det er fordi du hører til her,« sagde hun. □

MEDLEMSMISSIONÆR

Monahra L. de Q. Freitas

ILLUSTRERET AF ROGER MOTZKUS

Da en søster i vores ward begyndte at komme i kirke igen efter seks års fravær, fortalte min mor mine søskende og mig, at vi skulle være venner med denne søsters to børn. Deres far var død året før, og de var stadig meget kedede af det. Et af børnene, en pige, som hed Evelyn, var lidt yngre end mig.

Da vi ankom til kirken en søndag, kaldte mor mig hen i en stille krog og hviskede i mit øre: »Monahra, vil du være Evelyns veninde? Vor himmelske Fader har bedt dig om at være medlemsmissionær. Vær sød og kærlig og sørg for, at hun ikke bliver holdt udenfor.«

Jeg sagde, at det skulle jeg nok, og lige siden den dag har jeg stræbt efter at være medlemsmissionær for Evelyn. Da jeg gerne vil være missionær, når jeg bliver stor, gør jeg mit bedste for at være missionær nu.

Evelyn er alle tiders veninde, og hun smiler meget nu. Vi leger sammen, tager til Primary og synger salmer sammen.

Nogle gange holder vi familieaften sammen hjemme hos hende.

Jeg ved, at vor himmelske Fader er glad, fordi jeg har stræbt efter at være medlemsmissionær og ven. Jeg er taknemlig for at have Evelyn som min veninde. □

Monahra L. de Q. Freitas er medlem af Pajuçara Ward i Potengi Stov i Natal i Brasilien.

ROGER MOTZKUS

KVINDEN VED BRØNDEN

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

Da Jesus forlod Judæa for at rejse til Galilæa, vandrede han gennem Samaria og kom til Jakobsilden.

Joh 4:3-6

Han var træt, så han hvilede sig ved brønden. Da en samaritansk kvinde kom for at hente vand, bad Jesus hende om at give ham lidt at drikke.

Joh 4:6-7

Det overraskede kvinden, fordi jøderne som regel ikke ville have noget med samaritanerne at gøre.

Joh 4:9

Jesus sagde, at han kunne give hende vand, så hun aldrig skulle tørste igen. Han forklarede, at han var Messias, og at det vand, som han tilbød hende, var det evige livs »levende vand«.

Joh 4:10, 13–15, 25–26

Kvinden gik ind til byen og fortalte mange mennesker, hvad hun havde hørt. De tog hen til brønden og talte med Jesus, og mange af dem troede på hans ord.

Joh 4:28–30, 39–42

EMBEDSMAN- DENS SØN

En kongelig embedsmand havde en søn, som var meget syg. Alle mente, at sønnen snart døde.

Joh 4:46-47

Embedsmanden lod sin søn blive hjemme og rejste så de mange kilometer til byen Kana, hvor han fandt Jesus.

Joh 4:46-47

Embedsmanden bad Frelseren om at komme og helbrede hans søn, som lå for døden. Jesus sagde, at embedsmanden skulle rejse hjem. Jesus sagde, at hans søn nok skulle blive rask. Embedsmanden troede på Jesus Kristus, så han rejste hjem.

Joh 4:47-50

Hans tjenere kom ham i møde og sagde, at hans søn var i bedring og nok skulle overleve. Han spurgte dem, hvornår hans søn havde fået det bedre. Det fortalte de ham. Det viste sig, at være netop det tidspunkt, hvor Jesus havde sagt, at sønnen nok skulle blive rask.

Joh 4:51–53

Embedsmanden vidste, at Jesus Kristus havde gjort hans søn rask, og han og hans familie fik endnu større tro på Frelseren.

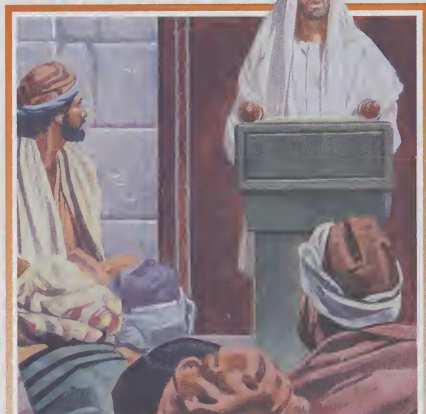
Joh 4:53

DE VREDE FOLK I NAZARET

Jesus drog til Nazaret, hvor han var vokset op.

Luk 4:16

Han gik hen til en synagoge, en bygning, hvor jøderne gik i kirke, og rejste sig og læste op fra skrifterne. Han læste, hvad profeten Esajas havde skrevet, nemlig at Frelseren skulle komme til jorden og hjælpe alle mennesker.

Luk 4:16-19

Da Jesus satte sig efter at have læst Esajas' ord, så de andre jøder på ham.

Luk 4:19-20

Jesus sagde, at Esajas' ord handlede om ham, at han var Frelseren. Hans ord forbløffede folk. De sagde: »Er det ikke Josefs søn?« De troede ikke på, at han var Guds Søn.

Luk 4:21–22

Frelseren vidste, hvad de tænkte. Han vidste, at de ville have, at han skulle udrette et mirakel. Men Jesus sagde, at han ikke ville udføre mirakler for folk, som ikke havde tro.

Luk 4:23–27

Folk blev meget vrede. De slæbte ham op til toppen af en høj skrænt og ville smide ham ned.

Luk 4:28–29

Men de kunne ikke. Jesus vandrede væk fra dem.

Luk 4:30

BARE FOR SJOV

Profeter & profetier

Lois T. Bertholomew

Skrifterne er Guds ord, som blev åbenbaret til hans profeter. Sæt hvert af de nedenstående skriftsteder sammen med den profet, til hvem det blev åbenbaret. Slå skriftstedet op, hvis du har brug for hjælp.

1. »Lav en ark af gofer-træ« (1 Mos 6:14). 2. »... bring hele jeres tiende til forrådsammeret ... Sæt mig på prøve, om jeg ikke åbner himlens vinduer over jer og udøser velsignelser ... over jer« (Mal 3:10). 3. »... der vil gå endnu fem år, og da kommer Guds Søn for at forløse alle, som tror på hans navn« (Helaman 14:2). 4. »Hele folket, som tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og de, som rejser med dem, skal organiseres i kompagnier« (L&P 136:2) 5. »Jeg så endnu en engel flyve midt oppe under himlen; den havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden« (Åb 14:6). 6. »Se, nu er et vidunderligt værk ved at komme frem blandt menneskenes børn« (L&P 4:1). 7. »I denne nat skal tegnet gives, og i morgen kommer jeg til verden« (3 Nephi 1:13). 8. »I dit ansigts sved skal du spise dit brød« (1 Mos 3:19). 9. »Den længe forjættede dag er kommet, hvor hver trofast, værdig mand i kirken kan modtage det hellige præstedømme« (Officiel Erklæring nr. 2).	10. »Mennesker ser på det, de har for deres øjne, men Herren ser på hjertet« (1 Sam 16:7). 11. »Forlad dit land og din slægt og din fars hus, og drag til det land, jeg vil vise dig« (1 Mos 12:1). 12. »Og dersom I holder mine bud, vil ... I ... blive ført til et forjættet land« (1 Nephi 2:20) 13. »Jeg taler om disse templer som små templer. I virkeligheden ser de ikke små ud, de ser store ud. De er smukke. De er bygget af de bedste materialer og med den bedste teknik, der er til vores rådighed. Hvert enkelt vil blive et Herrens hus, indviet til hans hellige formål« (»Afslutning«, <i>Liahona</i>, januar 1999, s. 104).	a. Adam b. Noa c. Abram (Abraham) d. Samuel (i Det Gamle Testamente) e. Nephi (Lehis søn) f. Malakias g. Lamaniten Samuel h. Nephi (Helamans oldebarn)	i. Johannes j. Profeten Joseph Smith k. Præsident Brigham Young l. Præsident Spencer W. Kimball m. Præsident Gordon B. Hinckley

10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

»SÅ JEG KAN HELBREDE JER«

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, forsikrer os: »Evangeliets lærer os, at vi kan opnå lindring fra pine og skyldfølelse ved omvendelse. Bortset fra de få, der vælger fortabelsens vej ... er der ingen vane, intet misbrug, intet oprør, ingen overtrædelse og ingen krænkelse, som er udelukket fra løftet om fuldstændig tilgivelse« (»Tilgivelsens herlige morgen«, *Sjemen*, januar 1996, s. 19).

SYND SKILLER OS FRA GUD

Synder, som vi ikke har omvendt os fra, skiller os fra vor kærlige himmelske Fader og giver os skyld- og skamfølelse. Ligesom fysisk smerte kan denne »bedrøvelse efter Guds vilje« (2 Kor 7:10) signalere, at der er noget galt, at vi skal fjerne os fra det, der volder smerten, og søge Frelserens forsonings helbredende kraft.

Præsident Packer forklarer: »Som ung blev profeten Alma en tid »plaget«, som han sagde, »af evig kval, thi [hans] sjæl var i højeste grad i oprør« (Alma 36:12; fremhævelse tilføjet).

Han tænkte: »O ... gid jeg blive forvist og tilintetgjort, både sjæl og legeme« (Alma 36:15; fremhævelse tilføjet).

Men så kom der en tanke ind i hans sind. Da han overvejede tanken og handlede efter den, kom tilgivelsens morgen ...

Den tanke, der reddede Alma, da han handlede efter den, var dette: Selve formålet med Kristi forsoningen er at genoprette det, som du ikke kan genoprette, hele det sår, som du ikke kan hele, og ordne det, som er knust og ikke kan bringes i orden« (*Sjemen*, januar 1996, s. 19–20).

»HAN GODTOG VORES OMVENDELSE«

En præstedømmeleder var dybt rørt af det »evangeliske lys«, som han så i øjnene på en søster, han var ved at interviewe. Da han spurgte hende, hvad hemmeligheden bag hendes succes var, svarede hun blot med blanke øjne: »Omvendelse.«

Hun forklarede, at hun var blevet gift meget ung – og gravid. Sorg over hendes synd var blevet fulgt op af bekendelse til Herren og præstedømmemyndighederne og en forpligtelse til at være lydige mod Herrens bud.

»Det var hårdt, og jeg vil bestemt ikke anbefale det til nogen,« forklarede hun. »Men vor himmelske Fader velsignede os, så vi fik noget godt ud af noget skidt. Jo mere vi stræbte efter at være trofaste, desto stærkere gjorde vor himmelske Fader os. Og jo stærkere vor himmelske Fader gjorde os, desto lettere var det at være trofast.« Denne kvinde, hendes mand og deres lille barn kom med tiden til templet og blev beseglet som en evig familie.

Denne søster og hendes mand fandt tilgivelse og fred ved den store Læges berøring. »Nu forundrer det mig at tænke på, hvor lykkelige vi er som familie,« sagde hun. »Herren kunne have opgivet os. Men han godtog vores omvendelse og ... hjalp os til at få noget vidunderligt ud af vores liv« (citeret i Joseph Walker, »Singing the Song of Redeeming Love«, *Ensign*, marts 1993).

Jeremias klagede engang: »Er der ikke balsam i Gilead, er der ingen læge der?« (Jer 8:22). For dem, der vil tage del i den, er der en balsam – forsoningens fantastiske gave. Og den store Læge hønfaller os: »... vil I ikke nu vende tilbage til mig og angre jeres synder og blive omvendt, så jeg kan helbrede jer?« (3 Nephi 9:13). □

Et sidste dages vidnesbyrd om sandheden af Bibelen

Rex C. Reeves jun.

Lære og Pagter underbygger sandheden af Bibelen, gengiver nogle af de tydelige og ypperlige ting, vidner om, at Jesus Kristus er Guds Søn og bærer vidnesbyrd om, at frelse kun kan opnås gennem ham.

Da Bibelen i sin tid blev skrevet, indeholdt den vor Herre Jesu Kristi evangeliums tydelige og ypperlige sandheder. Nephi så, at mange af disse tydelige og ypperlige sandheder, såvel som Herrens pagter, blev fjernet fra Bibelen (se 1 Nephi 13:24–29). I denne uddeling har profeten Joseph Smith sagt: »Vi tror, at Bibelen er Guds ord, for så vidt, som den er rigtigt oversat« (8. trosartikel). Han skrev senere: »Fra de åbenbaringer, som var modtaget, stod det klart, at mange vigtige punkter angående menneskets frelse var blevet fjernet fra Bibelen eller gået tabt, før den blev samlet.«¹

Nephi så, at i de sidste dage, som en del af Herrens genoprettelsesplan, skulle andre skrifter komme frem ved Guds kraft. Præsident Joseph Fielding Smith (1876–1972) forklarede, at disse bøger omfattede Lære og Pagter.² Disse andre skrifter havde fire hovedformål: At underbygge Bibelens sandhed, at gengive nogle af de tydelige og ypperlige sandheder, som var fjernet fra Bibelen, at vidne om, at Jesus Kristus er den evige Faders Søn, og at bære vidnesbyrd om, at frelse kun

kan opnås gennem Jesus Kristus (se 1 Nephi 13:39–40). I 1835 fødte 12 mænd, der var kaldet som Herren Jesu Kristi apostle, deres vidnesbyrd til Lære og Pagter og erklærede: »... at disse befalinger blev givet gennem Guds inspiration, at de er nyttige for alle mennesker, og at de virkelig er sande«. Lære og Pagter understøtter sandheden af Bibelen og er »en opfyldelse af og i overensstemmelse med alle de hellige profeters ord siden verdens begyndelse«.³ Det følgende er blot et par af de lærdomsmæssige sandheder, der bekræftes af nutidig åbenbaring.

BEKRÆFTELSE AF BIBELSKES PROFETER, BEGIVENHEDER OG PROFETIER

Lære og Pagter er med til at bekræfte sandheden af Bibelen ved at fastslå mange bibelske profeters eksistens,

Lære og Pagter bekræfter, at Adam var det første menneske på jorden, der modtog præstedømmet.

Han overdrog det præstedømme til sine reffærdige efterkommere.

ved at vidne om, at bibelske begivenheder virkelig foregik, og ved at bekræfte opfyldelsen af flere bibelske profetier.

Profeter. I en tid, hvor mange bibelske profeter – især dem fra Det Gamle Testamente – regnes for fiktive personer, er det forfriskende at få et nyt vidnesbyrd om deres faktiske eksistens og modtage yderligere oplysninger om deres virke. Lære og Pagter bekræfter, at Adam var det første menneske på jorden, og den første, der modtog præstedømmet (se L&P 84:16–17). Han »fik overdraget det første præsidentskab«⁴ og besidder stadig en vigtig position, fordi han holder frelsens nøgler under Jesu Kristi råd og vejledning (se L&P 78:16).

Profeten Joseph Smith nævnte, at »Mikael, ærkeengels, røst« havde belært ham (L&P 128:21). En gang i fremtiden vender Adam eller Mikael tilbage for at præsidere ved det store råd i Adam-ondi-Ahman (se L&P 116). Adam blæser i basunen ved det andet komme og siger: »Det er fuldbragt! Guds Lam har sejret« (L&P 88:106). Han leder de retfærdiges styrker i det sidste slag mod Satan og hans følgesvende ved tusindårstrigets afslutning (se L&P 88:106–116). Til sidst vil Adam administrere for sine retfærdige efterkommere i den patriarkalske orden i al evighed.⁵

Profeten Joseph Smith identificerede Noa som Gabriel og sagde, at Noa står lige efter Adam i præstedømmemyndighed.⁶ Lære og Pagter forkynder, at Noa, som fik befaling om at bygge en ark for at bevare mennesker og dyr under den store vandflod (se 1 Mos 6–8), var blandt de store i ånderverdenen (se L&P 138:38, 41). Han blev ordineret til det patriarkalske præstedømme, da han var 10 år gammel (se L&P 107:52). Noa var blandt dem, der blev forløst af Herren ved hans opstandelse (se L&P 133:54–55). Som opstandent væsen belærte Noa også profeten Joseph Smith (se L&P 128:21).

Eftersom Melkisedek, en stor bibelsk profet, er så godt som ukendt i verden, er mange mennesker forvirrede med hensyn til hans sande identitet (se 1 Mos 14:18–20; Hebr 5:6–10). Den bibelske optegnelse giver det fejlagtige indtryk, at Melkisedek var uden far, uden mor og uden stamtræ, har hverken begyndelse på sine dage eller afslutning på sit liv (se Hebr 7:1–3).

Vi kan se hen til profeten Joseph Smith og Lære og Pagter for åbenbaringer om Melkisedek, en af Guds fordums højpræster, hvoraf »ingen var større« (Alma 13:19; se også vers 7–18). Melkisedek overdrog præstedømmet til Abraham og modtog hans tiende (se L&P 84:14; Alma 13:15). Melkisedek var så stor en højpræst, at han fik den ære, at hans navn benyttes til at benævne »*det hellige præstedømme efter Guds Søns orden*«, så mennesker undgår at nævne Guddommens navn for ofte (se L&P 107:2–4). I sit folks øjne var Melkisedek et billede på Guds Søn: Begge bar titlen Fredsfyrste, og begge var arvinger til Faderens rige.⁷ Vi erfarer også, at det var præstedømmet, ikke Melkisedek, som var »uden dages begyndelse eller års ende« (L&P 84:17; se også Joseph Smiths oversættelse af 1 Mos 14:28; Hebr 7:3).

De mange andre bibelske profeter, som beskrives i Lære og Pagter, er for talrige til at omtale uddybende her. Men blandt dem, der nævnes er Adams søn Set (se L&P 107:42–43, 53), Enok (se L&P 45:11–14; 107:48–49), Moses (se L&P 84:25–27; 110:11), profeten Elias (se L&P 110:13–16), Johannes Døber (se L&P 13) og Peter, Jakob og Johannes (se L&P 27:12). Vi kan også læse, at Abraham, Isak og Jakob »er indgået til [deres] ophøjelse ... og de sidder på troner og er ikke engle, men guder« (L&P 132:37).

Begivenheder. Lære og Pagter vidner om realiteten af hellige begivenheder, som omtales i Bibelen, såsom universets skabelse og Adams og Evas fald. Den

bekræfter, at Gud »skabte mennesket, mand og kvinde, efter sit eget billede og i sin egen lignelse« (L&P 20:18). Den bekræfter også, at Adam og Eva gav efter for Satans fristelse og overtrådte Guds befaling, hvilket betød, at de blev forvist fra Edens Have (se L&P 29:35–43). Derfor fødes alle mennesker ind i en falden verden og ved overtrædelse af Guds bud bliver de sanselige, djævelske og

Lære og Pagter vidner om realiteten af hellige begivenheder, som omtales i Bibelen såsom Frelserens skabelse af jorden, at Herren optog Enok og Zions stad, vandfloden, delingen af Det Røde Hav, Kristi lidelser i Getsemane og mange helliges opstandelse efter Frelserens opstandelse.

faldne (se L&P 20:20). Lære og Pagter bekræfter, at Adam og Eva blev belært om Jesu Kristi evangelium af engle (se L&P 29:42).

Andre bibelske begivenheder, som bekræftes af Lære og Pagter omfatter Frelserens skabelse af jorden (se L&P 14:9), at Herren optog Enok og Zions stad (se L&P 38:4; 45:11–14), vandfloden (se L&P 138:41), adskillelsen af landene efter vandfloden (se L&P 133:24), delingen af Det Røde Hav (se L&P 8:3), tabet af Det Melkisedekske Præstedømme (se L&P 84:23–27), Kristi lidelser i Getsemane (se L&P 19:15–19), mange helliges opstandelse efter Frelserens opstandelse (se L&P 133:54–55) og basunen, der skal lyde på Sinajbjerg, når de døde opstår ved Kristi andet komme (se L&P 29:13).

Profetier. Lære og Pagter vidner om Israels bogstavelige adskillelse og indsamling. Det blev profeteret, at Israels hus skulle spredes blandt alle nationer (se L&P 45:19). I dag formaner Israels spredte rester til at vende tilbage til Herren (se L&P 113:10). Den 3. april 1836 viste Moses sig i templet i Kirtland for Joseph Smith og Oliver Cowdery og overdrog dem »nøglerne til Israels indsamling fra jordens fire dele« (L&P 110:11). Derudover læser vi om profeten Elias' længe ventede komme, han, som skulle vende børnenes hjerter til fædrene (se L&P 2; 110:13–16).

Kirkens missionærer kaldes til at indsamle Herrens udvalgte (se L&P 29:7), til at genvinde Herrens folk, Israels hus (se L&P 39:11). Siden Moses og profeten Elias vendte tilbage for at gengive præstedømmets nøgler, er de

bibelske profeters ord om disse begivenheder begyndt at gå i opfyldelse.

Lære og Pagter kaster lys over bibelske profetier om Kirkens fremkomst i de sidste dage. Afsnit 65 bekræfter for eksempel Daniels profeti om, at Herrens rige skulle rulle frem i de sidste dage (se Dan 2:34–35, 44–45). Og afsnit 86 viser, at lignelsen om hveden og ugræsset henviser til vore dage: Satan sår ugræsset, og ugræsset kvæler hveden og driver Kirken ud i ørkenen (se L&P 86:1–7).

Vi lærer med tydelighed i Lære og Pagter, at Jesus Kristus er den førstefødte af Faderens åndelige børn. Før jorden blev dannet, blev han udvalgt til at udvirke den uendelige og evige forsoning.

Mange mennesker tvivler på eller misforstår Kristi andet komme. Bibelens profeter forkyndte tydeligt, at Jesus Kristus »til sidst skal ... stå frem på jorden« (Job 19:25), og at han skulle opbygge Zion og vise sig i sin herlighed (se Sl 102:16). Til sine disciple i tidernes midte fortalte Jesus om de forhold, der skulle herske, inde hans andet komme (se Matt 24; se også JS-M). Både afsnit 45 og JS-M giver os en større forståelse af det andet komme.

Andre afsnit vidner om realiteten af det andet komme. Nutidige hellige har fået denne befaling: »Bered jer ... thi Herren er nær« (L&P 1:12), og de har fået at vide: »Men den dag kommer snart, da I skal se mig og vide, at det er mig« (L&P 38:8). Vi erfarer, »at Herrens store og frygtelige dag er nær« (L&P 110:16), og at »Herren ... skal stå midt blandt sit folk og regere over alt kød« (L&P 133:25).

Kort sagt vidner Lære og Pagter om, at »... timen er nær, og det, der blev talt af mine apostle, må opfyldes. For hvad de talte, det skal ske.

Thi jeg vil åbenbare mig fra himlen i magt og med stor herlighed sammen med alle dens hærskarer og bo i retfærdighed hos menneskene på jorden et tusind år, og de ugudelige skal ikke bestå« (L&P 29:10–11).

GENGIVELSE AF TYDELIGE OG YPPERLIGE TING

Lære og Pagter gengiver mange tydelige og ypperlige sandheder ved at udbyde eller fortolke bibelske passager. Her følger et repræsentativt udsnit:

1. »Men jeg siger jer: Enhver, som kaster et lystent blik på en andens hustru, har allerede begået ægteskabsbrud med hende i sit hjerte« (Matt 5:28).

Lære og Pagter tilføjer, at de, der gør det, »skal ikke have Ånden, men fornægte troen og frygte« (L&P 63:16).

2. »Thi mange er kaldet, men få er udvalgt« (Matt 22:14).

I Lære og Pagter erfarer vi, at de ikke er udvalgt, »fordi deres hjerter er de verdslige ting hengivne, og de trangter efter menneskelig ære, så de ikke kan lære ... at præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter« og kan ikke kontrolleres »uden ved retfærdighedens grundsætninger« (se L&P 121:34–40).

3. »Da skal Himmeriget ligne ti brudepiger, som tog deres lamper og gik ud for at møde brudgommen. Fem af dem var tåbelige, og fem var kloge. De tåbelige tog deres lamper med, men ikke olie« (Matt 25:1–3).

Lære og Pagter lærer os, at de kloge brudepiger er dem, der »har modtaget sandheden og taget den Helligånd til vejleder og ikke har ladet sig forføre« (L&P 45:57). De, der mangler olie, skal kastes i ilden og ikke bestå ved Herrens komme (se L&P 45:56–57).

4. »Jesus svarede ham: »Den, der elsker mig, vil holde fast ved mit ord, og min fader vil elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham.« (Joh 14:23).

Lære og Pagter vidner om, at Faderen og Sønnen er særskilte personer med herliggjorte legemer af kød og ben (se L&P 130:22), og at dette lovede besøg fra Faderen og Sønnen er en faktisk personlig tilsynekomst (se L&P 130:3).

Mens Joseph Smith oversatte Det Nye Testamente, modtog han mange åbenbaringer, som hjælper os til bedre at forstå passager i Bibelen. Nogle af disse åbenbaringer er indeholdt i Lære og Pagter, i afsnit som 77, 84, 86 og 88. Et af de mest enestående er L&P 76. Joseph Smith og Sidney Rigdon sagde, at mens de arbejdede med oversættelsen af Bibelen i 1832, »rørte Herren ved vor forstands øjne ... og Herrens herlighed skinnede om os« (se L&P 76:15–19). Det, der fulgte, var den storslåede åbenbaring om de tre grader af herlighed.

Disse få eksempler, plus mange andre, som kunne nævnes, står som et vidnesbyrd om, at Lære og Pagter virkelig har gengivet mange tydelige og ypperlige sandheder, som er fjernet fra Bibelen.

VIDNER OM AT JESUS KRISTUS ER GUDS SØN

Lære og Pagter vidner tydeligt angående Gud Faderens og hans Søn Jesu Kristi sande natur og eksistens. Den giver en grundvold af sandhed, som er nødvendig for at opbygge den tro, som fører til evigt liv. Joseph Smith så Gud Faderen og Jesus Kristus som to særskilte personer »hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse« (JS—H 1:17). Han skrev senere, at Gud Faderen »har et legeme af kød og ben, lige så følbart som et menneske. Ligeså har Sønnen« (L&P 130:22).

Vi lærer med tydelighed, at Jesus Kristus er den første-fødte af Faderens åndelige børn (se L&P 93:21–23). Før jorden blev dannet, blev han udvalgt til at udvirke den uendelige og evige forsoning. Han er himlens og jordens Skaber (se L&P 76:23–24; 93:9–10). Som Gud Enbårne Søn i kødet (se L&P 93:11) forløste han hele menneskeheden og muliggjorde udødelighed og evigt liv (se L&P 49:5; Moses 1:39).

Joseph Smith og Oliver Cowdery så Jesus Kristus i templet i Kirtland og bar vidnesbyrd:

»Sløret blev borttaget fra vort sind, og vor forstands øjne åbnedes.

Vi så Herren stå på talerstolens brystværn foran os, og under hans fødder var et fint lagt gulv af ægte guld af farve som rav.

Hans øjne var som en ildslue, hans hår var hvidt som nyfalden sne, og hans ansigt overgik solen i klarhed. Hans røst var som store vandes brusen, ja Jehovas røst, som sagde:

Jeg er den første og den sidste. Jeg er den, som lever. Jeg er den, der blev slået ihjel, og jeg er jeres Talsmand hos Faderen« (L&P 110:1–4).

Ved en anden lejlighed bar Joseph Smith og Sidney Rigdon dette vidnesbyrd:

»Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud« (L&P 76:22–24).

VIDNER OM AT FRELSE KUN OPNÅS GENNEM KRISTUS

Jesus Kristus sagde til Moses: »Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). *Udødelighed* henviser til den permanente forening af legeme og ånd ved opstandelsen. Apostlen Paulus har sagt: »For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus« (1 Kor 15:22). Jakob har sagt, at der må »nødvendigtvis også være en kraft til opstandelse ... og opstandelsen må nødvendigvis blive mennesket til del, fordi det er faldet« (2 Nephi 9:6). Lære og Pagter forkynder ligeledes, at Kristi forsoning brød dødens lænker, og at »gennem Lammets triumf og herlighed« skal hele menneskeheden bringes frem ved opstandelsen (se L&P 76:39; 88:27–32).

Lære og Pagter vidner også om, at evigt liv, som er »den største af alle Guds gaver« (L&P 14:7), kommer gennem Jesu Kristi forsoning kombineret med evangeliets ordinancer og personlig lydhed mod evangeliets lærdomme. Evangeliet er, at Jesus »kom til verden ... for at blive korsfæstet for verden og bære dens synder og helliggøre og rense den for al uretfærdighed, for at alle,

som Faderen har givet i hans magt ... kunne blive frelst ved ham« (L&P 76:41–42).

Lære og Pagter forkynder ligeledes, at Kristi forsoning brød dødens lænker, og at »gennem Lammets triumf og herlighed« skal hele menneskeheden bringes frem ved opstandelsen.

Frelseren har sagt: »Den, som antager mit evangelium, antager mig, og den, der ikke antager mit evangelium antager ikke mig. Og dette er mit evangelium: Omvendelse og dåb i vandet, og da kommer dåben med ild og den Helligånd« (L&P 39:5–6). Dette evangelium er den klippe, som Kristus bygger sin Kirke på. Helvedes porte skal ikke få overhånd over dem, der holder ud i dette evangelium (se L&P 33:11–13). Evtigt liv består i at modtage en arv i den højeste grad af herlighed i det celestiale rige, hvilket sikrer en fortsættelse af familien i evigheden (se L&P 131:1–4).

I disse sidste dage står Lære og Pagter sammen med Mormons Bog og Den Kostelige Perle som en støtte for Bibelen (se Ez 37:15–17). Nutidig åbenbaring bekræfter, at Jesu Kristi evangeliums frelsende sandheder, ordnancer og pagter er de samme nu, som de var i oldtiden. Især Lære og Pagter underbygger sandheden af Bibelen, gengiver nogle af de forsvundne tydelige og ypperlige ting, vidner om, at Jesus Kristus er Guds Søn, og vidner om, at frelse kun opnås gennem ham. Det giver os et klarere billede af, hvordan Bibelen står som en opfyldelse af og i overensstemmelse med alle de hellige profeters ord siden verdens begyndelse. □

Rex C. Reeves jun. er medlem af Springville 7. Ward i Springville Staw i Utah og virker som assisterende professor i oldtidsskrifter ved Brigham Young University.

NOTER

1. *History of the Church*, 1:245.
2. Se *Man, His Origin and Destiny*, 1954, s. 411–412.
3. Forklarende indledning til Lære og Pagter.
4. Se Joseph Smith, *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, red. Joseph Fielding Smith, 1954, s. 185.
5. Se Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om frelse*, samlet af Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977, 1:99–100.
6. Se *Lærdomme*, s. 185.
7. Se Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 1966, s. 474–475.

JEG SÅ MIG ALDRIG TILBAGE

Cameron McCoy

FOTOS VENLIGST UDLÅNT AF FORFATTEREN, UNDTAGEN HVOR ANDET ER ANGVIST, TIL HØJRE: FOTO: CRAIG DIMOND

Da jeg var syv år gammel, lovede jeg Herren, at hvis jeg fik mulighed for det, så ville jeg forkynde evangeliet i hele verden. Dengang kom jeg regelmæssigt i baptistkirken sammen med min familie. Der var meget, jeg ikke forstod. For eksempel forstod jeg ikke, hvorfor det kun var præsten og hans assistenter, der måtte tale. Jeg syntes, at alle burde have mulighed for at fortælle om deres følelser og tro. Men min familie og vores kirke hjalp mig til at udvikle en kærlighed og glæde for Jesus Kristus og skrifterne.

Under min opvækst boede min familie mindre end fem minutters kørsel fra templet i Washington D.C. Templet fascinerede mig, da jeg var dreng, og jeg ville så gerne derind. Men far forsikrede mig: »Det bliver aldrig en del af dit liv. Tænk ikke på den bygning.«

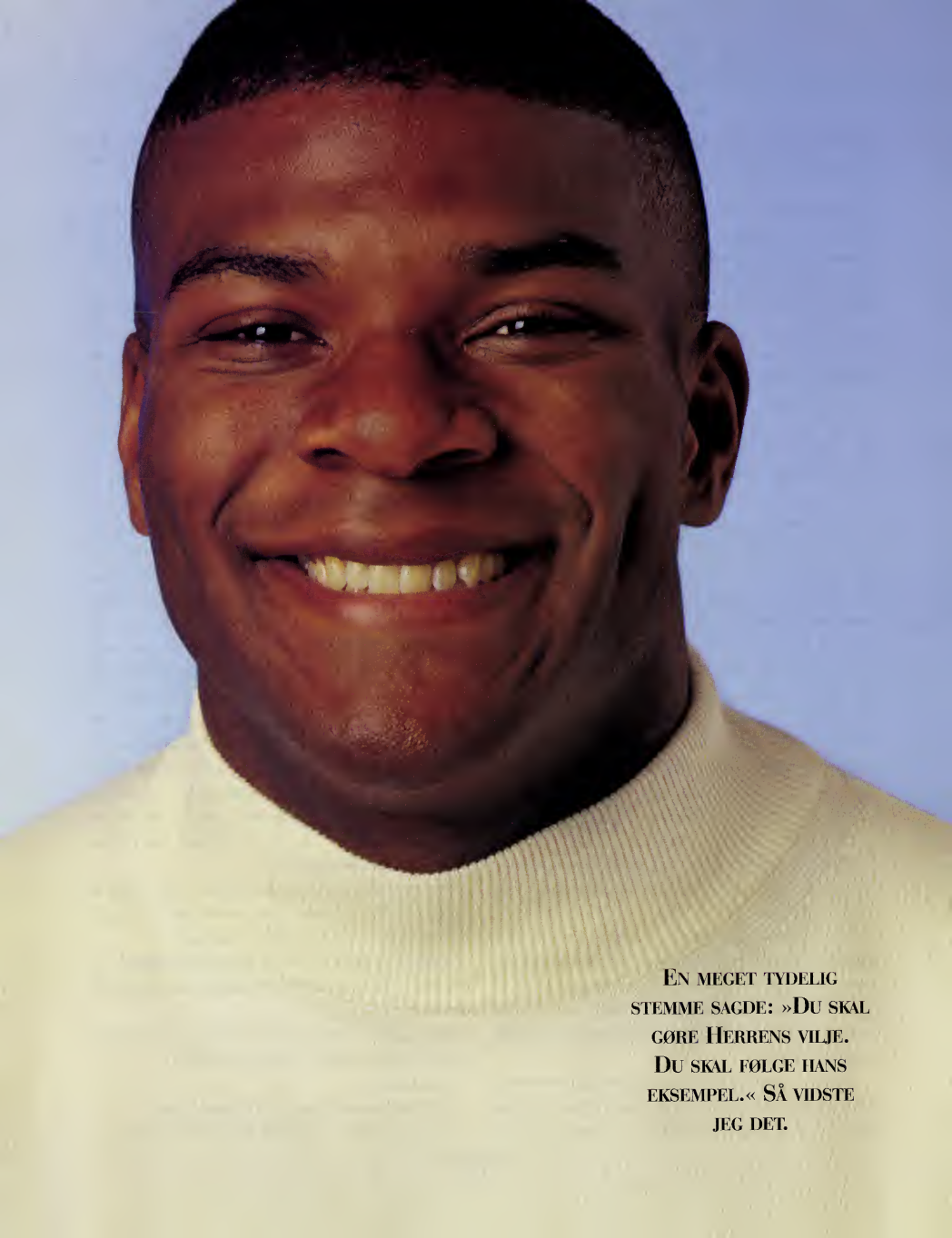
Hver dag så jeg min far studere Bibelen omhyggeligt. Jeg vidste, at min far var en Guds mand, og jeg begyndte at stille mange spørgsmål. Han sagde altid, at jeg selv skulle læse i Bibelen og finde svarene.

Ti år senere gjorde jeg tjeneste som marineinfanterist og vagt på den amerikanske ambassade i Republikken Djibouti, et lille land i det nordøstlige Afrika. Jeg besluttede at søge efter sandheden, så jeg læste Bibelen fra ende til anden. Da jeg nærmede mig Gud, erkendte jeg,

at Bibelen er Guds ord. Jeg behøvede ikke bare at stole på min fars vidnesbyrd. Men jeg følte ikke, at jeg havde hele sandheden, og jeg længtes efter at vide, hvorfor jeg følte mig tilskyndet til aldrig at ryge, drikke eller bande og til at holde mig moralsk ren. Hvorfor stræbte jeg altid efter at holde budene?

Efter 15 måneders tid blev jeg overført til ambassaden i Pretoria i Sydafrika. Jeg blev den første sorte marineinfanterist, der gjorde tjeneste som ambassadevagt i Sydafrika. Hvert sted, hvor jeg gjorde tjeneste, blev jeg håndplukket på grund af mine standarder. Interessant nok ringede USA's præsident Bill Clinton selv til mig for at bede mig om at påtage mig hvervet i Sydafrika. Det er nogle af årsagerne til, at jeg fik så mange hædersbevisninger og ordner.

I Sydafrika traf jeg familien Cleverly, som var medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Moderen i familien inviterede mig ofte til at besøge dem. Hun

EN MEGET TYDELIG
STEMME SAGDE: »DU SKAL
GØRE HERRENS VILJE.
DU SKAL FØLGE HANS
EKSEMPEL.« SÅ VIDSTE
JEG DET.

fortalte mig altid om de unge voksnes aktiviteter, men jeg kunne aldrig overvære dem på grund af mit job. Så inviterede hun mig med i kirke, og jeg sagde ja tak. Men inden søndagen havde jeg tre nattevagter. Jeg gik nedenunder til ambassadens bibliotek, hvor der var en computer med masser af søgemuligheder. Jeg tastede *Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige* ind. Der dukkede alle mulige oplysninger op, og jeg læste i otte timer den første nat, otte timer den næste nat og otte timer den tredje nat. Det jeg søgte mest efter var, hvad de sidste dages hellige troede, og hvordan de anvendte det i deres liv. Efterlevede de det, som de havde opsat som deres kirkes love eller standarder?

Ugen før jeg skulle i kirke, havde jeg en drøm. Jeg sad ved et bord, og der var to unge mænd i kortærmede hvide skjorter med sorte navneskilte. De sad på hver side af bordet, og jeg sad for bordenden. Da jeg vågnede, tænkte jeg ikke videre over drømmen.

Den første gang jeg overværede et sidste dages helligt møde, vidste jeg, at der var noget anderledes ved denne kirke. Det var tilfældigvis den første søndag i måneden, hvilket betød, at medlemmerne havde mulighed for at bære deres vidnesbyrd. *Sådan skal en kirke være*, tænkte jeg.

Jeg blev præsenteret for to missionærer. En af de unge mænd var en af dem fra min drøm, nøjagtig den samme person. Søster Cleverly inviterede mig og missionærerne hjem til middag. Hun anbragte os ved bordet, nøjagtig som min drøm havde forudsagt. Missionærerne begyndte at undervise mig.

Senere, da jeg hørte om princippet dåb for de døde, tænkte jeg, at det var fantastisk, at man kunne besøge et helligt sted og udføre den slags for mennesker, som var

gået bort. Jeg tænkte på mine to bedstefædre og min bedstemor, som var døde. Og da begyndte jeg at føle Helligånden. Lærdommene lød rigtige i mine ører.

Vi nåede til det næste princip, som var familien, og jeg blev klar over, at jeg altid havde vidst, at det var sandt. Da jeg hørte om evige familier, sagde jeg til missionærerne: »Jeg vidste, at det fandtes.«

Så fortalte missionærerne mig om visdomsordet, og da gjorde jeg en opdagelse. Det var, som om min sjæl foldede sig ud, som om jeg kom ud af en skal og blev et nyt menneske. Det følte, som om jeg svævede over jorden. Jeg havde altid efterlevet visdomsordet, og jeg havde altid gerne villet vide hvorfor, jeg var, som jeg var. Ingen havde kunne give mig noget svar. Men nu gav Herren mig det, og jeg fik det svar gennem missionærerne og lektionerne. Jeg vidste, at alt, hvad de havde fortalt mig hidtil, var sandt, og at alt, hvad de ville fortælle mig, ville være sandt. Jeg havde aldrig følt Ånden så stærkt under min læsning af skrifter, som da jeg læste Lære og Pagter 89:18-21. Jeg vidste, at det var sandt. Jeg havde altid vidst, at mit legeme havde stor betydning, og jeg vidste,

at jeg ikke måtte besmitte det.

Fra da af fik jeg lidt blandede følelser med hensyn til at blive medlem af Kirken. Jeg var bekymret for min fars mening og hans reaktion på min beslutning.

Under den sjette lektion fik jeg en tilkendegivelse af, at min far ville ringe. Telefonen ringede. Jeg tog røret, og det var sandelig min far.

Han sagde: »Din mor har fortalt mig, at du har besluttet dig for at blive sidste dages hellig.«

Jeg sagde ja.

Han sagde: »Jeg ringer for at forhindre det.«

Og jeg sagde: »Ved du hvad, far? Jeg elsker dig, og du

vil altid være min far. Du har gjort meget for mig. Men jeg er 22 år. Jeg er en voksen mand nu, og den beslutning handler om min familie og min fremtid. Du skal have tak for alt, hvad du har gjort for mig og fortsat vil gøre, men det her er min beslutning. Jeg har i sinde at gøre det, og jeg ved, at Herren ønsker, at jeg skal gøre det.»

Min far var ikke ret glad, da han lagde røret på. Jeg knælede straks ned og bad Herren om at hjælpe mig til at se og forstå, at det, jeg havde i sinde at gøre, var rigtigt. Jeg var flere tusinde kilometer hjemmefra. Jeg var helt alene, og intet gik helt som det skulle. Kun når jeg var sammen med missionærerne, havde jeg det godt. I det øjeblik vidnede Ånden for mig, at det var Herrens vilje, og at Herren ønskede, at jeg skulle døbes. En meget tydelig stemme sagde: »Du skal gøre Herrens vilje. Du skal følge hans eksempel.« Så vidste jeg det. Fra da af så jeg mig aldrig tilbage. Jeg blev døbt den 12. oktober 1995.

Præcis et år efter min dåb, den 12. oktober 1996, trådte jeg ind i templet i Washington D.C. for at modtage min begavelse, inden jeg skulle på fuldtidsmission til Madrid.

Det første år af min mission støttede mine forældre mig slet ikke. Mens jeg var på mission, åbenbarede Herren for mig, at min familie havde det godt, og at der nok skulle blive sørget for dem. Så ændrede alt sig pludselig. De sidste seks til otte måneder af min mission, støttede min familie mig meget. De sagde, at de modtog velsignelser, og de vidste, at det var på grund af min mission.

Da jeg vendte hjem fra min mission, boede jeg hos min familie i

tre uger, inden jeg tog af sted for at studere på Brigham Young University. Inden skolen begyndte, besøgte min far mig, hilste på mine venner og så Salt Lake City. Da jeg kørte ham til lufthavnen, omfavnede han mig og sagde: »I alle de 46 år, jeg har levet, har jeg ikke følt stærkere kærlighed og mere af Guds Ånd i mit hjem, end i de par uger, hvor du boede hos os sidst. Jeg ved, at det skyldes de to års missionærtjeneste, som du ydede i Spanien.« □

Cameron McCoy er medlem af BYU 179. Ward, 19. Stav på Brigham Young University.

Til venstre: Cameron og nogle soldaterkammerater på den amerikanske ambassade i Pretoria i Sydafrika. Herover, til højre: Cameron og hans far i rekrullejren i Parris Island i South Carolina. Til højre: Ældste McCoy ved akvædukten i Segovia i Spanien.

JAPAN

LYSET SPREDES I ØSTEN

Don L. Searle

FOTO: FORFATTEREN, UNDTAGEN HVOR ANDET ER ANGIVET

Herover: Familieaften hos familien Takamura i Fukuoka. Herunder: Nobuyuki Nakamura (i midten) med sin hustru Mywako og deres søn Mikio, der alle er medlemmer af Kichijoji Ward i Tokyo Stav. Baggrund: En flydende shinto-helligdom.

Mikio Nakamura har forberedt sig godt til at forkynde evangeliet. Han er hjemvendt missionær og er vokset op i et sidste dages helligt hjem. Han taler tre sprog flydende, nemlig japansk, russisk (som han lærte som missionær i Vladivostok) og engelsk (som blev finpusset sammen med amerikanske missionærkammerater). Hans intelligens og fremtoning vækker opmærksomhed.

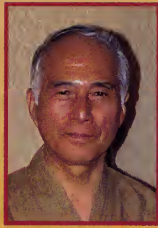
Men han har stadig svært ved at fortælle sine venner, som ikke er medlemmer af Kirken, om evangeliet. Deres spørgsmål om hans tro udspringer som regel af intellektuel interesse. De lytter høfligt til, hvad han siger, når han fortæller om sin tro, men når de bliver klar over, hvad denne tro kræver, så mister de som regel hurtigt interessen.

Mikios far, Nobuyuki, ejer et tekstilfirma og virker som biskop for Kichijoji Ward i Tokyo Stav. Biskop Nakamura siger, at man skal være varsom, når man fortæller venner og kolleger om evangeliet, ellers kan døren blive lukket og låst mod senere forsøg. Religion er et ømtåleligt og personligt emne i Japan, selv om mange mennesker ikke er særlig tæt knyttet til noget særligt trossamfund.

Selv om det er almindeligt for japanere at blive viet af en shinto-præst, antage kongfuziansk etik og blive begravet eller kremeret i overensstemmelse med buddhistiske skikke, er der ikke mange, som tager religionen særlig alvorligt. Og trods de mange meget synlige religiøse symboler og seværdigheder har Japan i mange år i det store hele været et verdsligt land.

Denne verdsliggørelse er en af de største udfordringer for Kirken i Japan. I et land, hvor kun en procent af befolkningen er kristen og sidste dages hellige udgør 10 procent af det antal, er det ikke let at føre Kirken ud af mørket.

De problemer, som informationschef Akiko Ohta i Fukuoka Stav støder på, er typiske. Det var vanskeligt at få artikler om tempelbyggeriet i Fukuoka og forberedelserne til åbenthus i medierne, fordi aviser og fjernsynsstationer normalt nægter at bringe emner, som de mener fremmer religiøse grupper. (I 1997 dækkede de japanske medier for eksempel genopførelsen af de sidste dages hellige pionerers vandring over den amerikanske prærie uden nogensinde at nævne Kirkens navn). Men nogle religiøse grupper yderliggående adfærd

Indsat, fra venstre: Toshiko Yamashita fra Fukuoka; Makoto Fukuda fra Tokyo; og Masako Horii fra Osaka. Til venstre: Toshiro Yoshizawa og hans hustru Midori, der er pionerer i Kirken i Fukuoka. Til højre: Det nye tempel i Fukuoka i Japan.

får presseomtale, og som følge deraf har religiøse grupper, der stammer fra udlandet, deriblandt kristne grupper, ofte et dårligt ry i Japan.

Men trods disse vanskeligheder ser Kirkens fremtid i Japan lys ud. Der er tegn på ændringer i det japanske samfund, som måske kan åbne nye døre. Og medlemmerne selv udstråler et troens lys, der bliver mere og mere synligt.

BEGYNDelsen

De første sidste dages hellige missionærer blev sendt til Japan af præsident Lorenzo Snow i 1901 med ældste Heber J. Grant fra De Tolv Apostles Kvorum som deres leder. Missionærerne virkede i Japan i mere end 20 år, alligevel var der mindre end 200 medlemmer, da missionen blev lukket i 1924. De næste to årtier blev missionering på japansk udført blandt amerikanere af japansk afstamning på Hawaii. Og da Kirken vendte tilbage til Japan efter anden verdenskrig, kaldte Kirkens ledere nogle af dem, der havde forkyndt evangeliet på

Hawaii, til at virke som missionærer og missionspræsidenter.

Sidste dages hellige soldater, som var udstationeret i Japan efter krigen, var også med til atter at præsentere evangeliet. (Blandt disse var en ung pilot fra Utah ved navn Boyd K. Packer, der nu er fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum). Disse soldater og de første missionærer, som fulgte efter dem, fandt en lille kerne af medlemmer, som havde holdt trofast ud siden 1920'erne. De fandt også nogle få nye, som var parat til at høre om evangeliet.

En dag traf Toshiro Yoshizawa, der gjorde tjeneste i hæren under krigen, to unge amerikanere, som afholdt et gademøde. De var blandt de første SDH-missionærer, som blev kaldet til at tjene i Japan efter

krigen. Den ene af dem, ældste Ray Price, talte med respekt om den tjeneste, som de japanske soldater havde ydet for deres land, og han sagde, at alle mænd og kvinder er brødre og søstre, og at de burde behandle hinanden kærligt. Dette budskab fik Toshiro til at studere evangeliet og siden blive medlem. Han og hans hustru Midori, der blev døbt i 1953, hører til de japanske pionerer, hvis tjeneste var med til at holde Kirken i live efter krigen. Bror Yoshizawa blev senere grenspræsident, distriktspræsident, rådgiver til fire missionspræsidenter, stavspræsident og missionspræsident. Han blev kaldet som patriark i Fukuoka Stav i 1986. Søster Yoshizawa har tjent som lærer i Søndagsskolen og i utallige undervisnings- og ledelseskaldelser i Hjælpeforeningen, i de

tidlige år havde hun ofte flere kaldelser på én gang.

»DER ER RIGE RESSOURCER«

Kirken, der engang var meget lille i Japan, er nu vokset til mere end 114.000 medlemmer i dag. Næsten tre fjerdedele af medlemmerne er enlige voksne, men det ses ikke ved Kirkens møder. Det ser ud til, at af dem, der kommer, er to tredjedele mænd, hustruer og børn, og kun omkring en tredjedel er enlige voksne.

Trods Japans foruroligende økonomiske nedtur i de senere år nyder de fleste mennesker velstandens velsignelser. Gaderne i de større byer er proppet – ja, til tider bogstaveligt stoppet – med de nyeste biler og lastvogne. Alle, fra forretningsfolk til skolebørn, synes at gå rundt med mobiltelefoner, og mange familier har

Indsat herunder: Seminarklasse i i Osaka. Yderst til højre: Tre generationer i Kirken: familien Nishihara fra Ushiku. Kikuno og Yoshi (i midten), som blev døbt i 1957, var pionerer i Hiroshima.

de mest moderne fjernsyn, spillemaskiner, telefoner og faxmaskiner i deres hjem. I storbyerne bor de fleste i lejligheder. Prisen på enfamiliehuse i en by som Tokyo ligger uden for alle andre end de rigestes rækkevidde.

Men velstanden koster dyrt. Der er lys i vinduerne på kontorbygningerne i Tokyo til langt ud på natten, fordi mange mennesker stadig er på arbejde. (Det betyder, bemærker biskop Nakamura fra Kichijoji Ward, at det eneste tidspunkt, hvor han kan samle wardets ledere til PUK-møde i løbet af ugen, er kl. 22.00, når alle er kommet hjem). De høje leveomkostninger er utvivlsomt en af årsagerne til denne nationale arbejdsiver. For at kunne betale husleje og skoledannelse til deres børn må mange japanske hustruer, deriblandt også sidste dages hellige, arbejde uden for hjemmet, om ikke andet så på deltid.

Trods disse vanskeligheder ser medlemmerne i det nordasiatiske områdepræsidentskab optimistisk på Kirkens vækst og styrke. »Hvis vi ser tilbage på, hvor vi var for et år eller

to siden, så ser tendensen meget opmuntrende ud,« siger ældste L. Lionel Kendrick fra De Halvfjerds, der er tidligere områdepræsident. Som følge af den indsats præstedømmets ledere har sat i værk, er man i stand til at holde på næsten 75 % af de nye medlemmer. Der er stærkt lederskab på stavspan i både præstedømmet og hjælpeorganisationerne. Udfordringen går på at skabe stærkere ledere på grens- og wardsplan. Missioneringen går bedst uden for storbyerne, »men vi klarer os også godt i storbyerne,« siger ældste Kendrick.

Ældste L. Edward Brown, den nuværende områdepræsident, bemærker, at der kommer flere henvisninger til missionærerne fra medlemmerne, deriblandt de mindre aktive. Ældste E. Ray Bateman, førsterådgiver, siger, at medlemmerne udfører deres opgaver så omhyggeligt, at »hver eneste opgave, som de påtager sig, udføres så perfekt, som det er muligt«.

»Skønt vi har mange udfordringer, er der også rige ressourcer,« bemærker ældste Kendrick. Medlemmerne i Japan er »vidunderlige at samarbejde med«.

Medlemmerne af områdepræsidentskabet ser en fortsat indsats for at støtte og belære om de principper, som fremsættes i »Familien: En proklamation til verden« som en af måderne, hvorpå man kan hjælpe

KIRKS

Kirken til at komme ud af mørket i Japan. Kirkeledere og medlemmer er enige om, at både enkeltpersoner og familier i Japan har brug for noget, der kan støtte dem mod de nedbrydende påvirkninger i deres moderne samfund. En hel nation har brug for Herrens løsning – evangeliet.

De samme kirkeledere og medlemmer er også enige om, at den bedste måde at udbrede evangeliet på og overvinde den negative indstilling til dem nok blot er at efterleve budene og lade andre se den påvirkning, det har på deres liv og familie. De fleste medlemmer siger, at det var andre sidste dages helliges eksempel, som bragte dem evangeliet. Hvis man spørger, hvordan man lettere kan få åbnet dørene for evangeliet i Japan, er svaret uundgåeligt det samme hver gang: Ved medlemmernes eksempel.

»DET SØM, DER RAGER OP«

Præstedømme- og hjælpeorganisationsledere siger, at det især er vigtigt, at belære de unge om den styrke, som opnås ved at efterleve Jesu Kristi evangelium. Skønt narko, spiritus og umoral ikke synes at være noget stort problem for de unge sidste dages hellige i Japan, så er de unge under så voldsomt et pres i skolen, at det går ud over deres deltagelse i Kirkens aktiviteter.

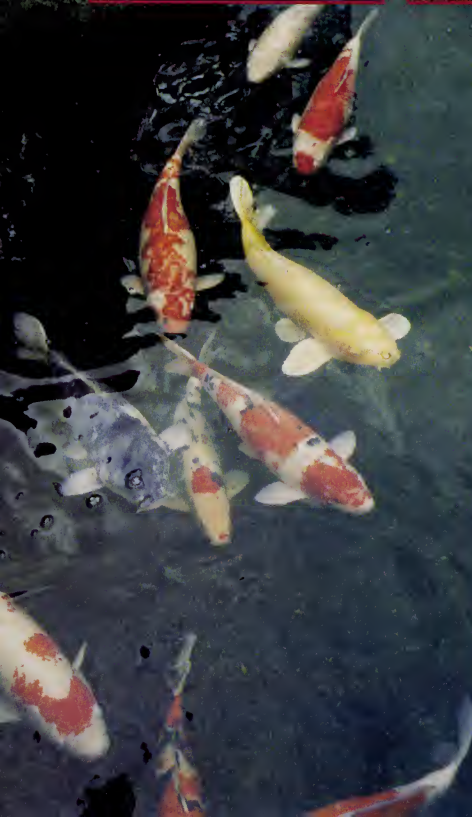
Obligatoriske aktiviteter efter skoletid og lektielæsning strækker sig langt ud over de skemasatte timer. (Regeringen har for nylig taget skridt til at afskaffe den halve skoledag om lørdagen). Obligatoriske klub- eller sportsaktiviteter afholdes ofte om søndagen, og til tider er der også klassestudium om søndagen, fordi der ligger et hårdt pres på de unge om at klare sig godt til adgangseksaminerne

til gymnasiet og universitet. Unge mennesker, som udebliver fra skoleaktiviteter eller studium for at gå i kirke, kan skade sig selv uddannelsesmæssigt eller socialt. Det er pinligt at gøre sig uheldigt bemærket på grund af manglende forberedelse. Man citerer ofte et gammelt ordsprog: »Det søm, der rager op, bliver hamret ned.«

Morgenseminar kan være den eneste kontakt de unge har med Kirken, når skoleaktiviteter optager deres søndage. Men mange sidste dages hellige elever har en skoleuge lige som Yuka Kouchi fra Osaka Ward i Osaka Stav: Seminar kl. 6.15, i skole kl. 8.00, klubaktiviteter kl. 15.30 og nogle dage deltidsjob med at tilberede frokost og ekspedere i en forretning fra kl. 18.00 til 22.00. Yuka er en af de få elever, der har et job; andre elever har aftenen optaget af

Yderst til venstre: Ayako og Masanao Morimoto fra Fukuoka med det yngste af deres fire børn. Til venstre: Yoshie Sumiya fra Kitakyushu. Herunder: Familien Taira fra Fukuoka: mor Shinko (forrest til venstre) med tvillingerne Mami og Mino, sønnen Makoto og far Hisashi (ikke med på billedet). Datteren Sayaka, der var i skole, og sønnen Kaname, der er på mission. Baggrund: Fiskedam ved en historisk seværdighed i Dazaifu.

lektielæsning eller skoleaktiviteter. De fleste er ikke hjemme før kl. 21.

Hvis Yuka kunne ændre på noget, ville hun gerne have lidt mere tid til at hjælpe sin mor derhjemme og måske mere tid til at lytte til sin yndlingsmusik – eller sove.

Atsuko Yamashita, der er præsidentinde for Unge Piger i Maebaru Ward i Fukuoka Stav, er imponeret over de unges styrke. I 1999 bad de unge i hendes gren om mulighed for at besøge templet i Tokyo og udføre dåb for de døde. Deres tre dages tur til Tokyo omfattede mulighed for at tage på sightseeing og more sig, men de unge satte det som førsteprioritet at udføre tempelordinancer hver aften og overvære noget af undervisningen på missionskolen.

Søster Yamashita fandt evangeliet, mens hun gik i skole, og hun er kommet til at elske Mormons Bog. »Uanset hvor vi bor, så modtager vi det gengivne evangelium gennem Joseph Smith og Mormons Bog. Evangeliets velsignelser er de samme, hvor vi end er.« Hun er taknemlig for, at hendes mand støtter hendes kirkeaktivitet, selv om han ikke er medlem af Kirken.

ALENE I EVANGELIET

Det er ikke alle, der gifter sig uden for Kirken, som er så heldige. En søster mindes, at hun havde alvorlige problemer med sine svigerforældre, som tilhører en anden tro, da de

erfarede, at hun var aktiv sidste dages hellig. De truede med at afbryde forholdet til hende. Hendes mand støttede dem, og hun gik ikke i kirke i flere år. Men da denne søster og hendes mand ikke længere boede hos hans forældre, hjalp en omsorgsfuld hjælpeforeningspræsidentinde og kærlige søstre fra wardet hende tilbage. Nu tjener hun i en ledelseskaldelse og arbejder på at hjælpe andre søstre.

Men hun har stadig problemer derhjemme. Hendes mand, der arbejder hårdt for at forsørge familien, føler, at han lever op til sit ansvar som ægtemand og far. Men hans indflydelse manglede på et tidspunkt, da der var meget brug for den, siger hans hustru. Deres søn er ved at blive oprørsk, og faderen har fået øjnene op for, at han må ændre sig for at kunne hjælpe ham. Der er især en missionær, som har rørt manden og hjulpet ham til at gøre fremskridt, og han og hans hustru søger at blive enige med hensyn til familiens religiøse anliggender. Denne søster udtrykker sin taknemlighed for de evangeliske lærdomme, som har fået hende til at forstå, at »vi kan løse problemerne«.

Japanerne er ved at få øjnene op for, at fædre må spille en mere aktiv rolle i deres familier. Det er en erkendelse, som ville have mødt heftig modstand for fire eller fem år siden,

siger Kouichi Hayase, der er biskop i Hachioji Ward i Tokyo Vest Stav. Fastsættelse af personlige prioriteter er et af emnerne på de ledelsesseminarer, som biskop Hayase underviser i på sit arbejde. »Jeg fortæller dem, at de i deres hjerte skal tænke dybt over, hvad der betyder mest for dem,« forklarer han. Han fortæller ikke deltagerne, at svaret kommer til dem via Kristi lys – men det gør det. »Efter to dage ved de, hvad jeg taler om, selv om de måske ikke kan udtrykke det.« Mange mandlige deltagere fortæller ham på tomandshånd efter seminarerne, at de har besluttet sig for at ændre på deres liv og bruge mere tid på familien. Der er et stigende antal kvinder i lederstillinger i Japan, siger biskop Hayase, og den tendens styrker motivationen til at finde en balance mellem karriere og familieliv.

Trofaste sidste dages hellige er velforberedt til at styrke familieværdierne i Japan, siger biskop Hayase. Men »jeg tror, vi skal være mere modige. Vi er ikke modige nok til at fortælle om evangeliet.«

LEDELSE I FAMILIEN

Set i det lys taler mange japanske præstedømmebærere om den glæde, de har oplevet som fædre, når de sætter familien over materielle goder eller verdslig fremgang. Masahido Sumiyoshi er et eksempel på det. Mens han hjalp med at opdrage sine

Herover: Daisuke Hirota
fra Kyoto. I forgrunden:
Mieko og Hiroshi Aki
fra Osaka. Baggrund:
Højhuse i Osakas centrum.

tre børn, indså han to ting: Det var hans ansvar at hjælpe sine børn tilbage til deres himmelske Fader, og han havde også mulighed for at gå med dem. Som missionsleder i Kita Kyushu Ward i Fukuoka Stav ser han værdien af den kundskab, når han ser, at andre mænd tit er for optaget af deres job til at bruge nok tid på familien.

Hans hustru Katsuko er glad for, at hendes børn er vokset op i et hjem med en far, der forstår evangeliets værdi. Hun ved alt om betydningen af forældres eksempel. Hendes forældre var blandt pionererne i Kirken i Hiroshima, hvor de blev medlemmer i 1957. Nu bor hendes forældre hos hendes lillebror Satoshi Nishihara og hans familie.

Satoshi har også fulgt sine forældres eksempel. Han er i øjeblikket højpræsternes gruppeleder i Ushiku Ward i Abiko Stav og arbejder som seminarkoordinator for Kirkens Uddannelsessystem. Han blev kaldet som stavpræsident i Hiroshima som 29-årig og tjente senere som præsident for Osakamissionen. De ældre Nishihara'er, Yoshio og Kikuno, har været på to fuldtidsmissioner sammen – den første kort efter at Satoshi var vendt hjem fra sin fuldtidsmission i en alder af 22 – og fire tempelmissioner.

Yoshio og Kikuno Nishihara efterlever det, de prædikede, mens deres børn voksede op. Satoshi husker tydeligt et skænderi med sin

mor, mens han var dreng. Det blev afklaret, da hun bad ham om at bede sammen med sig. Det var en dejlig, lærerig oplevelse. Nu falder det Satoshi naturligt at rådføre sig med og bede sammen med sin hustru, Noriko, og deres børn i familieanliggender. De tacklede en beslutning på den måde efter en familiefaste for nylig; mens de bad sammen, og mens han lyttede til, at hans hustru og børn gav udtryk for deres følelser, stod det klart for ham, hvad familien skulle gøre.

Satoshi og Noriko har fem børn, hvilket er en usædvanlig stor familie i et land, hvor gennemsnittet er ca. et barn pr. familie. Søster Nishihara siger, at hun har svært ved at forestille sig, hvordan man kan opdrage en familie af en hvilken som helst størrelse uden evangeliets lærdomme. Men hun har især været taknemlig for evangeliets lys i opdragelsen af sine fem børn, hvis behov og udfordringer blev stedse mere vanskelige, efterhånden som de blev større.

Bror Nishihara siger, at livet bliver mere enkelt, når man ser på det med evangeliske briller. Alt for mange mennesker lader verdens pres bekymre dem unødvendigt, mener han. Når de glemmer sig selv og retter blikket udad, får de øje på mange nyttige og berigende ting, som de ikke var klar over, at de kunne bruge deres liv på. »Når vi hjælper

andre mennesker, glemmer vi ofte vore egne problemer,« siger han. Ud fra det synspunkt har han og hans hustru bevidst søgt at involvere deres børn i tjenesteprojekter, for at lære dem, at når de efterlever evangeliet og deler det med andre, skal Herrens velsignelser nok sørge for deres øvrige behov. »Det bringer altid glæde at hjælpe andre mennesker.«

Japanske medlemmer siger, at mange af deres naboer synes at søge efter et sikkert anker i livet, uden at kunne sætte navn på deres behov. Sidste dages hellige føler, at de har fundet, hvad mange andre søger – den glæde i evangeliet, som Satoshi Nishihara taler om. De japanske hellige har måske nøglen til evangeliets udbredelse i deres adfærd og eksempel. □

JAPAN I DAG

Medlemstal: Over 114.000

Stave: 31

Ward: 175

Missioner: 8

Missionsdistrikter: 19

Grene: 142

Missionærer: Ca. 1000. Omkring 18 %

af dem er japanere

Templer: Tokyo og Fukuoka

Sådan anvender du *Liahona* for marts 2001

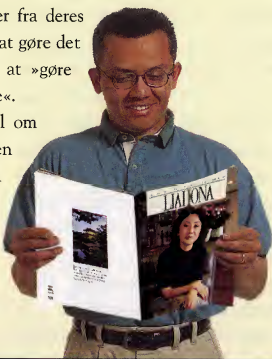
Leder du efter en historie eller et citat til en tale, en klasse, familieaften eller åndelig tanke i seminar? Så kan du måske finde noget, du kan bruge i dette nummer af *Liahona*. (tallene henviser til sidenumrene i dette nummer. L = Lille *Liahona*).

IDEER TIL FAMILIAFTEN

■ »Se jeres små«, side 2: Drøft de konkrete måder, hvorpå I som forældre kan følge præsident Hinckleys råd og behandle jeres børn med større tålmodighed, forståelse og kærlighed. Sæt som familie konkrete mål for, hvordan I forbedrer jeres forhold.

■ »Gør hvad er ret«, side 10: Læs eller fortæl historien om ældste Scotts oplevelse med admiral Rickover. Bed familien om at komme med eksempler fra deres eget liv, hvor det har været svært at gøre det rette. Tal om, hvad det betyder at »gøre hvad er ret, lad så følgerne komme«.

■ »Robs nye ord«, side L6: Tal om vrede og dens følger. I kan i familien finde på andre vendinger, så som »Hvor irriterende!«, som man kan bruge i stedet for vrede ord. Få familien til at stræbe efter at bruge de nye ord i stedet for sårende, vrede ord.

EMNER I DETTE NUMMER

BandenL6
Besøgslærerinder25
Bøn18, L4
Børn2
Familieforhold34, 38
Forsoningen25
Forældrerollen2
GenaktiveringL6
Handlefrihed10
Hjemmeundervisning7
HjælpeforeningKirkenyt
Indførelse i fællesskabetL9
Jesus Kristus26
Kyskhed10
Kærlighed2
Lydighed10, 18
Missionering34, 38, L9
Modgang18
Nye Testamente, historier fraL10, L12, L14
Omvendelse18, 25, 34
PrimaryL2, Kirkenyt
ProfeterL2, L16
Retskaffenhed8
Skriftstudium26
SøndagsskoleKirkenyt
Talenter24
Tjeneste24
Tro18, L4
Unge PigerKirkenyt

FAMILIEAFTENSERFARINGER EFTERLYSES

Vi opfordrer jer til at fortælle os en beretning om jeres mest vellykkede familieaften. Fortæl os, hvad I gjorde, og hvad der gjorde det så effektivt. Vi indbyder jer også til at sende feedback, forslag og andre artikler til *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; eller send en e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Vedlæg venligst fulde navn, adresse, telefonnummer samt ward og stav.

Hvis far vil holde mig, af Liz Lemon Swindle

Da profeten Joseph Smith var dreng fik han en alvorlig infektion, der gjorde det nødvendigt at fjerne en del af hans knogle. Lægen ville have, at Joseph skulle bindes, så han kunne ligge stille, eller også skulle han i det mindste drikke lidt spiritus, som kunne dulme smerten. Joseph afviste det og sagde, at han ville kunne udholde smerten, hvis bare hans far ville holde ham i sine arme (se Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith by His Mother*, red. Preston Nibley, 1958, s. 56–58).

I Japan, som er et land med traditionsrige religiøse symboler, viser et stigende antal sidste dages hellige, hvordan evangeliet styrker den enkelte og familien. Se »Japan: Lyset spredes i Østen«, side 38